

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET LIJK IN DE KLUIS

N° 2244

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het lijk in de kluis

HOOFDSTUK I

DE GESCHIEDENIS DER DIAMANTEN VAN DE HERTOG VAN NORFOLK

Op een mooie avond in Maart zaten twee heren in een fraai huis in de Cromwellstreet thee te drinken.

Naar uit de koperen naamplaat op de deur op te maken was, behoorde het huis, dat enigszins aan een villa deed denken, aan Lord William Aberdeen en het is dan ook deze bekende, enigszins zonderlinge filantroop, die wij hier in gezelschap van zijn medewerker en vriend, Charles Brand, aan de theetafel vinden.

Lord Aberdeen is een knap man van middelbare leeftijd, met een donker

uiterlijk en fraai glanzend zwart haar dat aan de slapen ietwat begint te grijzen. Hij heeft een paar doordringende, klare grijze ogen in het hoofd, die dwars door iemand kunnen heen kijken, terwijl zij nu en dan schitteren met een glans als van staal.

Hij is slank, bijna lang te noemen en bijna een hoofd groter dan zijn vriend Charles Brand, die zich juist van een sigaret bedient en wiens krullende blonde haren een vrolijk, blozend, enigszins jongensachtig gelaat omlijsten.

Daar Brand heldere blauwe ogen heeft

en zeker niet slank is te noemen, bestaat er in het uiterlijk van deze twee mannen een groot verschil.

In opvattingen en denkwijze zijn zij echter één, al komt het ook vaak voor, dat niet de oudste de jongere, maar de jongere de oudere tot meer gematigdheid moet aansporen. Want Lord William Aberdeen kent geen grenzen. Zijn fantasie is ongebreideld en wat hij wil, voert hij, bijna zonder na te denken, uit.

En dit is gevaarlijk, vooral als men de aard van zijn werkzaamheden in aanmerking neemt.

Wat Lord William Aberdeen dan voor een beroep uitoefent? Dat is moeilijk te zeggen. Het is gemakkelijker te vertellen, dat hij behalve de naam Aberdeen er nog enige andere op na houdt, die hij even gemakkelijk wisselt als een gewoon mens van kleding en met welke nieuwe naam zijn gehele wijze van doen verandert.

Welke die namen zijn? Te veel haast om op te noemen. Maar wanneer wij er hier enkele mededelen, dan zullen wij hieruit tegelijk zien, wat voor zaken mylord zoal doet.

Lord William Aberdeen is nu en dan Lord Chesterfield, somwijlen Graaf Palmhurst, maar nog vaker Lord Edward Lister, en bijna altijd John Raffles.

John Raffles, de Gentleman-Inbreker? zult gij vragen.

En het antwoord moet luiden: Ja zeker, Lord William Aberdeen is niemand anders dan de meesterdief, die door de Engelse politie wegens zijn onvindbaarheid de Grote Onbekende wordt genoemd.

Niemand weet dan ook dat deze schatrijke lord een dubbel leven leidt, hetgeen indien dit bekend werd, onvermijdelijk tot zijn gevangenneming zou leiden, want de diefstallen, die zijn Lordschap op zijn geweten heeft, zijn ontelbaar en de sommen, die hij gestolen heeft, lopen in de miljoenen.

Misschien oordelen sommige lezers, dat de schrijver van dit verhaal zijn lezers niet met zulk onfatsoenlijk gezelschap in aanraking had moeten brengen, daar een dief toch een verachte-

lijk wezen is, waarmede fatsoenlijke mensen zich niet behoren af te geven.

Dit nu echter valt te betwijfelen en evenzeer is het aan twijfel onderhevig of er ooit wel een man heeft geleefd met edeler karakter eigenschappen dan deze zelfde dief.

Want weliswaar breekt Raffles dikwijls in en rooft hij datgene wat door de eigenaars in sterke stalen kasten wordt weggesloten, maar toch doet hij hiermede, volgens zijn eigen innige overtuiging, niet alleen geen kwaad, maar zelfs veel goed.

Raffles toch steelt uitsluitend van hem, die naar zijn oordeel te veel bezit, om het te geven aan hem, die naar zijn oordeel te weinig heeft.

Vraagt maar eens aan de verschillende inrichtingen van openbare liefdadigheid, aan hospitalen, aan weeshuizen, aan gestichten voor behoeftigen en ouden van dagen, aan toevluchtsoorden voor daklozen, aan tehuizen voor verminkte oud-strijders, kortom aan al die lichamen, die slechts in stand kunnen worden gehouden door de liefdadigheidzin van de mensen, die ze in het leven geroepen hebben.

Maar al te vaak wordt het bestaan van dergelijke instellingen vergeten door hen, wier taak het moest zijn van hun overvloed te geven, van datgene dat zij met de beste wil ter wereld niet zelf alleen verteren of opmaken.

Maar de hebzucht der mensen is groot en zij bekommeren er zich vaak niet om of hun minder bedeelde broeders wel te eten hebben, mits zij zelf maar in staat zijn om schatten op schatten te stapelen, ten einde al dat geld en al die juwelen te kunnen wegsluiten achter stalen deuren. Hun enig vermaak bestaat in de gedachte dat zij zo rijk zijn, zonder dat zij verder iets nuttigs met hun rijkdom, zowel voor zich zelf als hun minder bedeelde broeders weten te verrichten.

Maar wee, wee, wanneer Raffles een dergelijk geval ter ore komt. Dan verandert hij zijn naam Lord William Aberdeen in een andere en kruipt in een huid, die hem onherkenbaar maakt voor anderen, maar waarin hij zich vrij be-

wegen kan en alles ten uitvoer brengen, dat hij nodig oordeelt.

De enigen op de gehele wereld, die van dit dubbel leven afwisten, waren zijn medewerker en vriend Charles Brand, die evenals hij vaak andere namen aannam teneinde zijn vriend op diens avontuurlijke tochten te kunnen vergezellen, benevens James Henderson, de chauffeur van mylord, die een soort reus was en minstens even sterk als indertijd Maciste. Deze twee alleen wisten alles af van de werkzaamheden van Lord Aberdeen, maar het geheim was bij hen volkomen veilig. Zij zouden zich liever de tong uit de mond hebben laten rukken, dan ooit met één woord zijn geheim te verraden.

Zoals gezegd, bevonden beide vrienden, Raffles en Brand, zich in de woonkamer van hun huis in de Cromwellstreet en dronken daar hun thee.

Beiden hadden voor zich een heel stapeltje kranten en tijdschriften, waaruit beiden nu en dan aantekeningen in hun notaboekje maakten. Dat was zo hun gewoonte, gewoonlijk werden deze gegevens later verzameld in een keurig bijgehouden alfabetisch gerangschikt register, zodat steeds kon worden gevonden wat men zocht.

Op een gegeven ogenblik liet Raffles het dagblad, waarin hij zat te lezen, zakken en sprak zijn vriend aan.

— Zeg Charles, vroeg hij, ken jij de geschiedenis van de diamanten van de Hertog van Norfolk?

— Ja, luidde het antwoord, ik heb er zoëven iets van gelezen in de Times, dat schijnt een kostbare verzameling te zijn, is het niet?

— Dat is het zeker, maar weet je er niets méér van?

— Neen, verder niets.

— Nu, dan moet je straks toch even dit stuk lezen uit de Daily Express, die geeft er twee kolommen compres over. Het is allemachtig interessant.

Raffles overhandigde zijn vriend het dagblad en deze las nu het volgende:

« DE JUWELEN VAN DE HERTOG VAN NORFOLK

» De Hertog van Norfolk is enige dagen geleden teruggekeerd van zijn grote reis naar India en heeft zich met Lady Wydemour, de dochter van een pair, verloofd. Het huwelijk zal, naar wij vernemen, reeds vrij spoedig worden gesloten. Het zal een der grootste plechtigheden zijn, die in de laatste tijd te Londen zijn gevierd, want zowel de hertog van Norfolk als Lord Wydemour behoren tot de aanzienlijkste en rijkste geslachten van het land. De diamanten van de Hertog van Norfolk vertegenwoordigen een waarde van niet minder dan twee millioen pond sterling.

» De geschiedenis van deze juwelen is zeer interessant.

» Zij vormen het voornaamste deel van het vermogen van de hertog. Deze bezit verder ook nog uitgestrekte goederen in Schotland. Sinds drie eeuwen zijn de Hertogen van Norfolk reeds in het bezit van deze juwelen, die in een kluis der Londense Zuidwest Bank worden bewaard.

» Er bestaat een testament, waarin bepaald is, dat de erfgenaam van het hertogelijk huis de diamanten eerst bij zijn huwelijk ontvangt.

» Nadat de oude Hertog van Norfolk gestorven was, hebben de diamanten ongeveer vier jaren in de Londense Zuidwest Bank gelegen. En telkens weer werden zij naar een ander bijkantoor gebracht om diefstal te voorkomen. Alleen de meest hooggeplaatste ambtenaren zijn met de bergplaats bekend.

» Verder moeten de juwelen telkens worden tentoongesteld als zij in andere handen overgaan.

» Deze clause is destijds door een der hertogen in het testament gevoegd, opdat men de juwelen niet zou kunnen verkopen of verpanden.

» Ook de tegenwoordige Hertog van Norfolk moet zich aan al deze voorschriften houden. De diamanten zullen van 17 Maart — dus van overmorgen af — tot de vijf en twintigste van deze maand in het nieuwe tentoonstellingsgebouw in Regent-Street te zien zijn.

» Natuurlijk zijn buitengewone voorzorgsmaatregelen genomen om mogelijke diefstal te voorkomen. In dertig jaren zijn deze kostbare juwelen niet voor het publiek zichtbaar geweest, en een grote toeloop van het Londense publiek wordt dan ook verwacht ».

Toen Brand gedaan had met lezen, keek hij zijn vriend veelbetekenend aan.

— Nu, ik heb het gelezen, Edward, zei hij, het is inderdaad geen kleinigheid en ik heb er zo'n vermoeden van, dat jij die diamanten eens wat dichterbij zult willen bekijken.

— Zo is het ook, amice, zei Raffles, ik wil ze eens van nabij zien, heel nabij, zó nabij, dat ik ze in mijn zak kan steken. Daar is veel goed mede te doen en als ik ze wegneem, doe ik er geen mens schade mee.

— Alles goed en wel, Edward, hernam zijn vriend, maar ik zie alleen niet in hoe je dat zult doen. Want ik behoef jou natuurlijk wel niet te zeggen, dat een dergelijke schat aan juwelen wel zorgvuldig zal worden bewaakt, zoals trouwens ook reeds blijkt uit het feit, dat niemand de eigenlijke bewaarplaats van de juwelen weet. Hoe wil jij nu die kostbare dingen wegnemen, dat zou ik wel eens willen weten?

— Niet zo nieuwsgierig, vriendlief, zei Raffles lachend, want ik kan je wer-

kelijk niet op de hoogte brengen, om de eenvoudige reden, dat ik het zelf nog niet weet.

— Weet je het zelf niet? vroeg Brand een en al verbazing. Hoe wil je het dan doen?

— Ook dat is mij nog niet bekend, Charles, maar komaan, daarover niet getreurd, ik denk dat zich overmorgen bij de expositie van de stenen wel een goede gelegenheid zal voordoen, en ik geef je de verzekering, dat ik die wel zal weten te benutten.

— Dat wil ik graag geloven, Edward, zei Brand, maar ik hoop dat je het mij niet kwalijk neemt als ik zeg, dat ik er aan twijfel of je wel in je opzet zult slagen.

— Nu, we zullen zien, amice, hernam Raffles, laten we er nu maar niet verder over praten, want dat geeft toch allemaal niets. Wat zou je er van denken als we eens naar bed gingen, want er zal morgen wel een en ander te doen zijn.

— Zoals je wilt, Edward, zei Brand, maar ik heb anders nog volstrekt geen slaap.

Maar toch stond Brand op en ging met zijn vriend naar boven, naar een hoger gelegen étage, waar de slaapvertrekken der twee vrienden lagen.

HOOFDSTUK II

EEN STOUT STUKJE

Een half uurtje nadat Raffles en Brand naar boven waren gegaan, heerste er in het herenhuis diepe rust.

Het personeel, dat Raffles er op na hield, was niet groot en bestond alleen uit een Italiaanse kok, die na de maaltijd te hebben toeberaid, naar huis ging, en een oude kamerdienaar, Gaston genaamd, die meestal vroeg naar bed ging.

Verder was er niemand in huis dan de twee vrienden, die wij zoëven naar hun kamers hebben zien gaan.

Het was doodstil in huis. Overal was het licht gedoofd en slechts het bleke maanlicht scheen hier en daar door een venster en wierp langgerekte schaduwen over vloeren en wanden.

Eensklaps, zonder dat er enig geluid aan vooraf was gegaan, werd een lange schaduw zichtbaar tegen de muur van het trappenhuis, door welke oplopend geplaatste vensters het maanlicht in brede stromen viel.

Die lange schaduw bewoog zich snel in een dalende lijn langs de treden en indien er iemand tegenwoordig was geweest, had hij kunnen waarnemen, dat die schaduw werd geworpen door een menselijke gestalte, die vlug de trappen afsnelde.

Er was echter geen toeschouwer, want anders zou deze hebben kunnen vertellen, dat de persoon, die zo geheimzinnig plotseling op de trap was verschenen, uit de kamer van de heer des huizes was gekomen, de deur van het slaapvertrek onhoorbaar geopend en weer dichtgedaan had, aan de deur geluisterd had van Charles Brand, wiens regelmatige ademhaling men door de gesloten deur heen kon horen en hoe die gedaante vervolgens de trappen afdaalde, om tenslotte de tuindeur te openen en via de tuin door het achterpoortje te verdwijnen en de straat op te gaan.

Die geheimzinnige gedaante was niemand anders dan Raffles in eigen persoon.

Raffles? Was die man Raffles? Die man met dat geelachtig gelaat en dat puntbaardje? Het was haast niet te geloven.

Toen Raffles de hoek omsloeg van het straatje, waaraan zijn huis aan de achterzijde grensde, sloeg het juist twaalf uur.

— Brrrr... het spookuur, bromde Raffles spottend, als ik daar, in de Bank, maar niet als een spook word ontvangen.

Nadat hij dit stil voor zich heen gompeld had, begaf hij zich met vlotte schreden op weg en was weldra in de diepe schaduwen van de huizen verdwenen.

Een half uur later dook zijn gedaante wederom bij het gebouw van de Londense Zuid-West-Bank op. Het was gelegen aan de Mayflowerstreet.

— Het zou me niet verwonderen, als de diamanten voor van nacht hier onder waren gebracht, mompelde hij. In de eerste plaats ligt deze Bank het dichtst bij het nieuwe tentoonstellingsgebouw in de Regentstreet, maar als ik me niet vergis, heb ik hier gisteren in-

specteur Baxter van Scotland Yard binnen zien gaan.

Aldus in zichzelf mompelend, was Raffles om het huis gelopen en had bemerkte, dat het geheel vrijstond en met geen enkele muur aan een ander huis grensde.

Plotseling verdween hij in een donkere schaduw, maar waar hij gebleven was, zou inderdaad niemand kunnen zeggen.

Nog vóór twee volle minuten waren verlopen, vertoonde zich tegen de donkere nachthemel, waaraan de sterren schitterden, een nog donkerder schaduw. Deze schaduw bewoog zich snel over het dak en verdween in een der brede schoorstenen.

Zoals men weet, is het Engelse gewoonte, om de kamers niet door middel van een kachel, maar door een open haard te verwarmen.

Deze gewoonte, die zeer veel aantrekkelijks heeft, bezit echter één groot nadeel en wel dit, dat de warmte, die door dergelijke haarden wordt verspreid, niet zeer groot is. Vandaar is het de gewoonte, dat het gezin zich in de winter 's avonds om de haard verenigt, er als het ware zo dicht mogelijk bij kruipt, om geen sprankje van de uitstralende warmte verloren te laten gaan.

Om deze reden heeft men dan ook in nieuwe woonhuizen met die gewoonte, om open haarden te branden, gebroken en ziet men meer en meer de kachel de plaats van de haard innemen, terwijl zelfs hier en daar centrale verwarming met warmwater-radiatoren wordt toegepast. Hierdoor is het tevens overbodig geworden voor elk vertrek een schoorsteen met aparte rookgang te bouwen. Men ziet tegenwoordig bij de moderne Engelse huizen de schoorstenen van verschillende vertrekken samenlopen in één gemetselde rookgang.

Is dit reeds bij sommige woonhuizen het geval, bij grote openbare gebouwen is dit systeem reeds lang ingevoerd. Daarbij komt, dat men ook de bovengenoemde centrale verwarming voor die grote gebouwen heeft ingevoerd waardoor vaak maar één enkele, maar dan ook zeer grote, brede schoorsteen nodig is.

Dit was ook het geval bij het bankgebouw van de Londense Zuid-West-Bank. En het was door deze ruime en brede schoorsteen, dat Raffles verdwenen was.

— Wat die Italiaanse schoorsteenvegers kunnen, dat kan ik ook, meende hij en zonder zich lang te bedenken, klauterde hij met de snelheid en behendigheid van een eekhoorn naar beneden.

Het was goed, dat hij hierop een weinig gerekend had, want hoewel de schoorsteen behoorlijk geveegd was, kleefde er toch nog zoveel roet aan de ruwe stenen, dat hij er weldra als een ware moriaan uitzag.

Toen hij beneden kwam, hield hij zich eerst geruime tijd stil om te luisteren. Maar hij hoorde niets; zodat hij het er eindelijk op waagde om de schoorsteen uit te kruipen.

Dat kostte hem betrekkelijk weinig moeite. Het enige wat de schoorsteen daar beneden afsloot was een plaatijzeren klep en hij moest natuurlijk alleen oppassen, dat hij bij het naar beneden duwen niet te veel kracht zette, daar het anders natuurlijk nog al lawaai zou hebben gemaakt.

Hij deed het echter heel voorzichtig en met zijn bekende behendigheid had hij weldra de klep er afgelicht.

Nu stond hij in het sousterrain, dat geheel van beton was. Om zich even te oriënteren, liet hij zijn elektrische zaklantaarn ontgloeien en keek om zich heen.

Hij bevond zich in een tamelijk kleine ruimte, welke alleen als stookplaats werd gebruikt. Een ijzeren deur, aan een der korte wanden, wees hem, welke weg hij moest inslaan, om hier uit te komen.

Nu kwam hij in een veel grotere ruimte, waar verschillende kasten stonden met glazen deuren.

Aan een der wanden zag hij een fonteinje en daar wies hij zijn handen, terwijl hij vooraf het roet een beetje van zijn kleren had geklopt.

Toen hij dit had gedaan, ging hij op inspectie uit, hoe naar boven te komen. Na enig zoeken vond hij een deur.

Zonder zich lang te bedenken, sloop hij onhoorbaar naar boven en kwam nu door een openslaande deur in de grote vestibule gelijkvloers.

Het was hier pikdonker, zodat hij zijn zaklantaarn moest laten ontgloeien. Nauwelijks had hij dat gedaan, of een kreet van schrik bestierf hem op de lippen.

Op de bank in de hall, vlak bij de ingang van de lift, zat een politieagent. Maar in het licht van zijn lantaarn had hij kunnen zien, dat de man in slaap was gevallen, zodat hij dus nog niet ontdekt was. Maar hij begreep tevens, dat hij hier toch geen ogenblik langer kon blijven. Het leed geen twijfel, of het gebouw werd door de politie bewaakt. Natuurlijk had Baxter hierbij de hand in het spel en Raffles wist zo goed als zeker, dat de inspecteur nu eens niets aan het toeval had over willen laten.

Onmiddellijk drukte hij de knop van zijn lantaarn weer omhoog en het licht ging uit. Raffles haalde een paar maal diep adem en kon niet nalaten te mompelen :

— Drommels, dat was op het kantje af.

Hij keerde zich vlug om, ten einde weer naar beneden te gaan, maar hij kon zich die moeite besparen, want eensklaps ging de deur open en een ogenblik keek Raffles in de felle lichtbundel van een grote elektrische dievenlantaarn die een agent van politie op hem gericht hield.

Slechts één ondeelbaar ogenblik keken de beide mannen elkaar aan. Vóórdat de politieagent een beweging had kunnen maken, viel diens lantaarn kletterend op de grond.

Raffles had haar uit zijn handen geslagen en rende vliemensvlug de trap op aan zijn rechterzijde, die naar de hoger gelegen étages voerde.

Door de slag van de op de grond gevallen lantaarn, was echter de slapende agent gewekt en tezamen met zijn collega, begonnen zij op hun politie-fluitjes te blazen en renden onderwijl de trap op, de vluchteling achterna.

Raffles had reeds een flinke voor-sprong, maar begreep, dat hij in een

nadelige positie was, daar de agenten de weg wisten in het gebouw en hij niet.

Toen hij op de eerste étage was aangekomen, rende hij onmiddellijk een lange gang in, die zich voor hem uitstrekte.

Ter weerszijden waren glazen deuren en daar doorheen kon hij de verlaten kantoorlokalen zien, die er met hun lege lessenaars en onbezette stoelen spookachtig uitzagen.

Verder rende hij, naar het einde der gang. Daar was ook een deur, maar hij kon niet zien wat zich daar achter bevond, daar deze deur niet van glas was.

Hij vloog er heen, opende haar en juist toen hij de deur achter zich dicht drukte, hoorde hij de eerste stappen van de hem achtervolgende politieagenten achter zich.

Aan de binnenkant van de deur zat een sleutel en natuurlijk was zijn eerste werk deze om te draaien. Dat hield zijn vervolgers allicht enige minuten tegen.

Raffles stond nu in een brede gang, aan het einde waarvan hij weer een deur zag. Deze deur was niet, zoals de andere wit gelakt, maar van fraai donkerkleurig eikenhout.

Hij leidde hieruit af, dat deze deur toegang gaf naar de directie-kamer en hij snelde er op af.

Hij zag, dat zijn instinct hem niet bedrogen had. Juist toen hij de fraai gemeubelde kamer binnentrad, hoorde hij verwarde stemmen achter de deur, die hij op slot had gedaan. Tegelijk klonken ruwe slagen tegen het paneel van de deur. De politieagenten, zo dacht hij, lieten er geen gras over groeien en wilden de deur inhakken, om hem te vangen.

Hij vond zijn toestand allesbehalve rooskleurig, in welke gedachte hij nog versterkt werd door het feit, dat hij duidelijk zijn naam hoorde roepen.

Het leek wel of het gehele gebouw tot leven gewekt was, want gangen en vertrekken weerglamden van het geroep.

— Raffles! Raffles!

— Zo, zo, mompelde Raffles in zichzelf, de heren hebben dus begrepen, dat ik

het ben. Dan zal het er om spannen, maar ik geef het nog niet op; de partijen zijn anders wel ongelijk verdeeld. Zij zullen wel minstens met tien man zijn en ik ben maar alleen. Maar we zullen zien!

Raffles keek eens rond in het vertrek, waar hij zich nu bevond.

Het was een grote kamer, die met donker eikenhout was beschoten. Op de parketvloer lag een fraai Turks tapijt en aan een der korte wanden stond een groot bureau-ministre. Daar vlak tegenover een grote boekenkast met glazen deuren.

Aan zijn linkerhand was een deur.

Daarheen! dacht hij.

Maar deze deur was op slot en hij was niet bij machte haar in enkele ogenblikken open te krijgen.

Hij zat gevangen als een rat in een val.

Maar Raffles zou Raffles niet zijn als hij de moed reeds opgaf. Hij had natuurlijk de deur, waardoor hij binnengekomen was, eveneens aan de binnenzijde op slot gedaan, zodat dit de politieagenten weer een paar minuten zou bezig houden. In die weinige minuten, die hem nog van gevangenneming scheidde, moest hij zien te ontkomen.

Zijn valkenogen zochten het gehele vertrek af. Hij keek in alle hoeken en gaten. In de ene hand had hij zijn elektrische lantaarn en met de andere hand tastte hij over het schrijfvak van de lessenaar.

Bonk! Bonk! klonk het nu op de deur van deze kamer.

De politieagenten waren er in geslaagd de witte deur in de gang open te rammelen en stonden nu voor de directiekamer, waarin Raffles zich bevond.

— Nog één minuut! siste Raffles tussen zijn tanden.

Even omklemde hij de revolver in zijn achterzak, maar hij liet het wapen onmiddellijk weer los. Hij dacht er niet aan zijn vrijheid te kopen ten koste van mensenlevens.

— Maar ze hebben me nog niet! mompelde hij en zette de tanden op elkaar.

Als hij de sleutel maar kon vinden, die op die andere deur paste. Al de po-

litiemannen waren natuurlijk voor deze deur te hoop gelopen, zodat, wanneer hij de tegenovergestelde deur kon openen, hij een prachtkans had om te ontsnappen.

Maar die sleutel was niet te vinden.

Als hij eens probeerde die deur in te trappen?

Hij liep er al heen, ofschoon hij wel begreep daarin niet te zullen slagen. Hoe zou hij dan geheel alleen en zonder zware werktuigen die deur kunnen openkrijgen?

Hij haalde zijn loper uit de zak. Daarmee kon hij waarschijnlijk het slot wel openkrijgen, maar dat kostte te veel tijd. Zo'n loper was alleen dan nuttig, wanneer hij op zijn gemak en ongestoord kon werken.

Bonk! Bonk! klonk het steeds op de deur en Raffles zag, toen hij omkeek, hoe met elke slag het paneel naar binnen week.

Hij stond nu vlak bij de tegenoverliggende deur en keek haar meewarig aan.

— Als ik jou maar open had, zei hij zachtjes voor zich heen.

Alsof deze woorden een toverspreuk waren, ging eensklaps de deur open en stond hij tegenover een man met een akelig bleek gelaat en bloed doorlopen ogen. Zijn borst hijgde, alsof hij dodelijk afgemat was en zijn handen trilden als een espenblad in de wind.

Om dit in zich op te nemen, kostte Raffles slechts een ondeelbaar ogenblik. Zonder zich een ogenblik te bedenken, rende hij met het hoofd vooruit op de dodelijk verschrikte man toe, slingerde hem met alle kracht, die in hem was, op zij en snelde de kamer uit.

De man viel met een doffe smak op de grond en bleef bewegingloos, met gesloten ogen liggen.

Raffles vloog de trap af, die zich voor hem uitstreekte en kwam weer in het sousterrain, maar nu in dat gedeelte, waar zich de grote, stalen kluis bevond. Hij zag een deur, die daar ongetwijfeld heen leidde en wilde haar openen, maar ook deze deur was gesloten.

— Dat is de deur van de kluis, mompelde hij woedend, en natuurlijk gesloten, wat nu te doen?

Die vraag stellen en haar beantwoorden was het werk van een moment en zonder zich te bedenken, vloog hij de trappen weer op en knielde neer bij het bewegingloze lichaam van de man.

— De man is daar vandaan gekomen en heeft natuurlijk een sleutel bij zich, mompelde hij weer, we zullen eens zien waar... aha, daar is hij al.

En terwijl hij die woorden fluisterend voor zich heen zei, haalde hij een kleine bos sleutels uit de broekzak van de man, wiens ogen gesloten waren, maar wiens hijgende borst er op wees, dat hij slechts verdoofd was door de val.

Nog steeds vielen de hamerslagen op het paneel van de eikenhouten deur, die lang weerstand bleef bieden aan de pogingen der politiemannen.

Raffles begreep, dat hij vlug moest zijn en hij snelde naar beneden, opende de deur met de kleine sleutel van een sterk cilindrisch slot en trad binnen.

Hij bevond zich nu in een ruimte, waarvan de wanden, vloer en zoldering geheel uit beton bestonden. In een der korte wanden bevond zich een grote cilindervormige kluisdeur van zulke geweldige afmetingen als zelfs Raffles nog weinig had gezien. Hij liep er heen en zag tot zijn verbazing, dat de deur op een kier stond.

Zonder de minste moeite kon hij de deur, die zeer gemakkelijk op haar geweldige, maar buitengewoon zuiver afgewerkte scharnieren draaide, openen en nu zag hij, dat de deur door een zogenaamd tijdslot werd gesloten.

Op hetzelfde ogenblik kreeg hij een schitterend idee. Twaalf uur lang kon hij zich in de kluis opsluiten, zonder dat het ook maar iemand mogelijk zou zijn deze ronde deur te openen, zelfs niet aan de directeur der Bank.

Zijn besluit was spoedig genomen. Hij stelde het tijdslot op precies twaalf uur later. Hij zag op zijn horloge, dat het één uur was. Hij stelde de klok daarop in en terwijl hij hoorde, dat de eikenhouten deur op de verdieping boven hem onder de verwoede hamerslagen der po-

litlebeambten was bezweken, trad hij de stalen kluis binnen.

Hij liet de deur dicht zwaaien en slaagde er in haar aan de binnenzijde toe te drukken. Onmiddellijk daarop hoorde hij een helder geklikklak en hij begreep, dat de stalen schoten dicht gesnapt waren en nu tegen het stalen kozijn aandrukten, zodat de deur met geen mogelijkheid vóór de volgende dag één uur kon worden geopend.

In die tijd kon er heel wat gebeuren en hij rekende een beetje op zijn goed gesternte, dat hij in die tijd een middel zou hebben gevonden om zich in veiligheid te stellen. Gelukte hem dat niet, dan... dan... zou dit nog altijd aangewend kunnen worden.

Hij haalde een kleine glazen tube uit zijn zak, welke een witte, poederachtige stof bevatte. Het was een eigenaardig soort vergif, dat Raffles altijd bij zich

droeg en dat hij op vele wijzen kon gebruiken. Bij kleine hoeveelheden toegevend, werkte het alleen verdovend en wel zo lang als de portie meer of minder groot was geweest, maar in een bepaalde hoeveelheid was het absoluut dodelijk.

Liever dan in handen van de politie te vallen, zou hij zich zelf, als het niet anders kon, het leven benemen. Maar hij hoopte, dat dit niet nodig zou zijn en borg het flaconnetje weer in zijn vestzak.

Daar het pikdonker om hem heen was, haalde hij zijn elektrische lantaarn voor de dag, maar vóór hij die had laten ontgloeien, deed hij onwillekeurig een paar passen vooruit, daar hij, hoewel zacht en als op verre afstand, maar toch duidelijk hoorde, dat de politie-beambten voor de ronde kluisdeur waren aangekomen.

Hoofdstuk III

RAFFLES IS DOOD

Raffles was er niet geheel zeker van, dat het licht van zijn elektrische lantaarn niet door een kier van de deur of de wanden zou heen schijnen en liet het lampje daarom weer in zijn zak glijden. Hij wilde zo voorzichtig mogelijk te werk gaan en besloot nog even te wachten met licht maken.

Hij wilde nog een paar passen verder gaan, maar eensklaps stond zijn hart stil van schrik, want hij struikelde en viel in zijn volle lengte tegen de grond.

Onwillekeurig strekte hij zijn handen uit om zijn val te breken en tastte hierbij in een kleverig lauw vocht, dat hem onwillekeurig deed rillen.

Hij wilde opkrabbelen, maar kwam daardoor in aanraking met het voorwerp, waarover hij gevallen was. Wederom tastte hij met zijn handen en huiverde...

Het voorwerp, waartegen zijn voet ge-

stoten had en dat hem had doen vallen, was een lijk... en het kleverige vocht was bloed.

Raffles dacht niet meer aan eigen veiligheid, maar haalde zijn lamp te voorschijn en drukte op het knopje.

Hij richtte het licht naar de grond en onwillekeurig deinsde Raffles even terug.

Vóór hem lag als een vormloze hoop het lijk van een man, in een grote bloedplas.

Hier was enkele ogenblikken geleden een moord gepleegd. Raffles bukte zich en bemerkte, dat het lijk van de vermoorde nog warm aanvoelde. Nu begreep hij ook waar die onbekende man, die daar zo plotseling als een reddende engel in de deuropening was verschenen en die hij zonder complimenten tegen de vloer had geslagen en wel op zo hardhandige wijze, dat hij bewusteloos was

geraakt, vandaan gekomen was en waarom hij er zo angstig en verward uitzag. Dat was natuurlijk de moordenaar!

Maar wie de vermoorde was of wie de moordenaar was, daar had hij niet het flauwste vermoeden van.

Hij gunde zich echter niet lang tijd om over dit vraagstuk na te denken. Hij hoorde de stemmen van de politieagenten buiten de kluis en kon een glimlachje niet weerhouden. Het zou al heel gek moeten lopen als hij niet een middel vond om zich in twaalf uur tijds uit de voeten te maken.

Hij begreep dat, zodra het openingsuur van de Bank daar was, de politie van de directeur of de employé's zou horen, dat er geen schijn van kans op was de ronde kluisdeur te openen voor er twaalf uren verstreken waren, nadat de indringer zich zelf in de kluis had opgesloten. Raffles veronderstelde, dat de mannen met het oog daarop zich in die tussentijd wel zouden verwijderen, om tegen één uur terug te keren. Hij hoopte, dat hij in die tijd een middel zou hebben gevonden om de deur te openen en ongemerkt te verdwijnen.

Even haalde hij de schouders op. Hij zou wel zien wat hij kon doen; hij had voorlopig nog de tijd.

Met het oor tegen de wand luisterde hij enige ogenblikken. Alles was stil en slechts het eentonige tikken van het slotklokje tegen de achterzijde van de ronde kluisdeur was hoorbaar. De politieagenten waren weggegaan of zij hielden zich doodstil om hem in die waan te brengen.

Raffles rekte zich en haalde eens diep adem. Hij kon niet nalaten te denken, dat hij net op het nippertje de dans ontsprongen was en dat het niet veel langer had moeten duren of hij was in handen van zijn ergste tegenstander, inspecteur Baxter gevallen, die natuurlijk het hele geval in elkaar had gezet.

Maar lang gaf hij zich niet aan overpeinzingen over. Er moest gehandeld worden en hoe eerder hoe beter, want hoewel hij nog ruim elf uur voor de boeg had, kon dat misschien nog wel te kort blijken.

Hij begon met naar het lijk van de vermoorde terug te keren en het lichaam te onderzoeken.

Het bleek hem al spoedig, dat de man door verschillende messteken in de rug en de hals was vermoord. Door dat de wonden groot bloedverlies hadden veroorzaakt, zag de vermoorde er leeggebloed en spierwit uit. Het was een leeg gebloed lichaam.

Nadat Raffles dit geconstateerd had, onderzocht hij de zakken van de vermoorde om te zien of hij daaruit ook de identiteit van de man kon vaststellen. Hij vond, een portefeuille, waaruit hij te weten kwam, dat de man Black heette, niets, waaruit hij kon afleiden om welke reden de vermoorde zich op dit late uur in de kluis van de Bank had bevonden en hij begon over te hellen tot de veronderstelling, dat Black misschien een inbreker was geweest, die door een bankbeambte op heterdaad was gesnapt.

Raffles liet dit denkbeeld echter spoedig varen, want waarom zou de man dan met zoveel messteken gedood zijn, als één reeds in staat geweest was hem weerloos te maken.

Hij dacht nog even over het geval na, maar schudde het hoofd. Op dat ogenblik was het geval hem nog volkomen duister.

Toen hij alle zakken van de vermoorde had leeggehaald, knoopte hij het vest los om te zien of daaronder ook iets zat, maar nauwelijks had hij dit gedaan, of hij uitte een half gesmoorde kreet van verbazing.

Op het overhemd van de man schitterde het licht-blauwe lint met bronzen penning, dat het insigne van de politiebeambte in burgerkleding is.

Na deze ontdekking begon Raffles zacht tussen de tanden te fluiten. De zaak kreeg hierdoor een geheel ander aanzien. Nu waren er nog twee andere mogelijkheden.

De eerste was, dat de agent, die hier op wacht had gestaan, door een inbreker was overvallen en gedood. Maar dat was niet zeer waarschijnlijk, want hoe kwam die inbreker dan reeds zo ver in het gebouw, terwijl dat op alle punten

door politiemannen werd bewaakt? Neen, dat kon het geval niet zijn.

Bleef over de tweede mogelijkheid, namelijk dat een politiemann, die in opdracht had de kluis te bewaken, overvallen was door een bankbeambte, die zelf in de kluis had willen inbreken. Doorredenerend vroeg Raffles zich af welke beambte dat wel geweest kon zijn, die 's nachts in het Bankgebouw kon vertoeven met goedvinden van de politie, die het huis bewaakte.

Natuurlijk alleen een zeer hooggeplaatst ambtenaar, misschien wel een der directeuren.

— Enfin, dacht Raffles, dat alles zou later wel blijken.

Zo ver gekomen, en toen hij geen andere voorwerpen op het lijk vond, die hem verder konden inlichten, stond hij op, stapte voorzichtig over het lijk heen en begon nu de wanden, de vloer en de zoldering van de kluis te onderzoeken.

Alles was van pantserstaal en nergens was een opening voor een deur of een raam, behalve dan voor de ronde kluisdeur. Dus scheen het wel of er geen ontsnapping mogelijk was.

Raffles zocht verder naar een stopcontact van de elektrische geleiding. Hij had in zijn zak een wonderbaar instrumentje, dat hij zelf uitgevonden en ook vervaardigd had. Het stelde hem in staat door het dikste en hardste staal heen te snijden. Het bestond uit twee platina staven, die met een electrisch snoer verbonden waren. Aan de draad was een stekker bevestigd en door nu stroom op de draad te zetten, gingen de twee platina staven gloeien.

Het mooiste van de uitvinding was, dat de ontwikkelde hitte in de platina-punten zeer hoog was, maar nog vertienvoudigde wanneer men ze met elkaar in contact bracht en hierdoor was het Raffles al menig keer gelukt door het dikste metaal heen te snijden in een betrekkelijk korte tijd.

Hij zou dus zonder enige twijfel ook door een der pantserplaten van de wand of zoldering of vloer heen kunnen snijden en zich zo een doortocht banen.

Maar hoe hij ook zocht, nergens was een stopcontact te vinden. Er was zelfs helemaal geen elektrische geleiding aanwezig.

Dat was een geweldige teleurstelling voor Raffles, want hij had er vast op gerekend, dat dit, evenals in de meeste kluisen van grote bankinstellingen, wél het geval zou zijn.

Diep teleurgesteld borg hij zijn snijtoestel weer in de zak.

Wat nu? Even stond Raffles te peinen. Hij moest zich zelf toegeven, dat zijn toestand zeker niet aangenaam was.

Hij mocht zich zeker wel afvragen: Wat nu?

Hij ging naar een der korte wanden van de kluis, waar zich een paar horizontale, boven elkaar gelegen kasten bevonden. Zij vormden samen een soort koekoek en konden geopend en gesloten worden door een knip. Toen Raffles deze bergplaatsen had onderzocht, want ze waren allen door de knippen afgesloten, had hij gezien, dat zich daarin een aantal brieven- en documentenmappen bevonden. Het was het archief van de Bank dat in de kluis werd bewaard.

Daar Raffles begreep, dat hij zuinig moest zijn met de energie van zijn batterij, doofde hij zijn elektrische lantaarn en klom op de koekoek. Dit was de enige plek waar hij kon gaan zitten behalve op de vloer.

Zo zat hij enige tijd diep na te denken. Het was doodstil om hem heen. Hij hoorde alleen het tikken van het slotklokje en zijn eigen ademhaling.

Hij raadpleegde nu zijn polshorloge en zag, dat het pas half drie was. Hij had dus nog een zee van tijd en besloot te wachten. Hij trok zijn jas uit en ging daar op zitten, want de ijzeren kasten waren niet bepaald zacht. Hij maakte het zich gemakkelijk in een hoek en doofde zijn lantaarn, die hij had aangestoken om op zijn horloge te kunnen zien.

Weldra bewees zijn regelmatige ademhaling, dat Raffles in deze zonderlinge omgeving en niettegenstaande zijn harde legerstede en het gevaar dat hem boven het hoofd hing, gerust sliep.

Uren gingen zo voorbij.

Plotseling ontwaakte hij.

Zijn eerste werk was zijn lantaarn te doen ontgloeien en te zien hoe laat het was. Hij schrok. Het was elf uur. Hij had dus lang en vast geslapen en nog maar twee uur voor zich om een ontvluchttingsplan te beramen.

Hij ging naar de ronde kluisdeur in de achterkant, waarvan het slotklokje tikte en onderzocht dat. Het uurwerk was beschermd door een vrij dik spiegelruitje, waarachter hij de radertjes zag wentelen.

Toen viel hem een gedachte te binnen, een vreemdsoortig lachje verscheen op zijn schrander gelaat. Zijn grijze ogen begonnen met een harde metaalglans te schitteren en hij wendde zich naar het lijk, waarop hij nogmaals zijn lichtbundel liet vallen.

— Natuurlijk, dat doe ik, mompelde hij, stom, dat ik daar niet eerder aan heb gedacht.

De vermoorde man was een lang, slank type en verschilde niet veel in grootte met Raffles, maar overigens was zijn uiterlijk geheel anders. Het haar was donkerblond, dat van Raffles donkerbruin, bij zwart af. De neus van de vermoorde was sterk gebogen, die van Raffles recht. De lippen van het lijk waren dik en vol, die van Raffles dun en smal.

Maar dat was allemaal geen bezwaar voor de meesterdief. Daar wist hij raad op.

Hij begaf zich naar een hoek der kluis, waar hij een fonteintje had gezien. Daar vond hij een stuk zeep en een handdoek, blijkbaar ten gebruike voor de beambten, die hier onder de stoffige papieren van het archief iets hadden moeten zoeken en daardoor vuile handen hadden gekregen.

Hij deed nu zijn vals baardje af en wiste zich het gelaat af met de handdoek.

Vervolgens haalde hij een étui uit zijn zak, waarin zich verschillende flesjes bevonden, benevens een klein spuitje voor onderhuidse inspuitingen.

Zijn eerste zorg gold zijn haar. Uit een der flesjes stelde hij met behulp van veel water uit het fonteintje een

vloeistof samen, waarmede hij zijn haar inwreef.

Reeds na enkele ogenblikken werd dit veel lichter en toen het ongeveer de tint had aangenomen van het haar van de vermoorde, deed hij de werking ophouden.

Vervolgens vulde hij het spuitje met paraffine en wist zijn neus door een kleine onderhuidse inspuiting een geheel andere vorm te geven. Zijn neus was nu veel meer gebogen.

Toen hij zo ver was, vergeleek hij zich, door in de spiegel, die boven het fonteintje hing, te kijken, met het lijk op de vloer en knikte tevreden.

Daarna deed hij het stukje vleeskleurige caoutchouc, waarop het baardje geïmplanteerd was, weer voor, waardoor hij de gelijkenis met het lijk weer voor een groot deel te niet deed.

Hij borg nu al zijn flesjes en verdere ingrediënten weer weg en begaf zich naar het lijk op de vloer.

Nu begon het akeligste gedeelte van zijn arbeid. Hij opende een der horizontale metalen kasten aan de korte wand van de kluis, waarop hij zoëven gezeten en geslapen had en haalde daaruit een groot aantal mappen te voorschijn. Toen ging hij het lijk van de vermoorde man halen en legde dit in de kast. Daarna legde hij er voorzichtig de weggenomen mappen weer op en sloot de kast af.

Het was nu reeds half twaalf geworden. Raffles ging naar de ronde kluisdeur, legde zijn oor tegen het kozijn en knikte tevreden. Hij meende duidelijk fluisterende stemmen te horen. Ongetwijfeld waren politiemannen voor de deur opgesteld, om op het eerste sein naar binnen te stormen, zodra de klok één had geslagen en het tijdslot zich geopend had.

— En nu moet ik de mensen een verassing bezorgen, mompelde hij. Nogmaals werd het lederen étui met flesjes voor de dag gehaald en begon hij een kleine plek ter hoogte van zijn slaap met een der watertjes in te smeren. Na een paar ogenblikken begon de huid op die plek te verkleuren, donkerder te worden, eerst geel, daarna licht bruin en

vervolgens helderrood.

Toen hield hij op, borg het étui weer in zijn zak en bukte zich nu over de bloedplas, die op de plek lag waar de vermoorde had gelegen. Voorzichtig wreef hij wat van dat bloed over zijn haar aan de rechterzijde van zijn hoofd en liet ook wat langs zijn rechterwang lopen.

Hij bekeek zich zelf in de spiegel en moest bekennen, dat hij er uit zag alsof hij een kleine, maar diepe wonde had aan de slaap. Het was alsof daar een geweer- of revolverkogel was binnengedrongen.

Dit was blijkbaar ook zijn bedoeling, want hij knikte tevreden met het hoofd.

Nu haalde hij de kleine glazen tube met het sterke vergif uit zijn vestzak en nam daaruit een paar korrels, die hij in een leeg flesje, dat hij uit zijn étui haalde, met een hoeveelheid water vermengde.

— Zo, mompelde hij, dat is genoeg om me voor enige uren bewusteloos te maken en het voorkomen te geven van een lijk.

Zonder aarzelen slikte hij dat drank-

je en borg het flesje weer in het étui.

— Het is maar te hopen, dat zij mijn zakken niet dadelijk onderzoeken, als ze me straks vinden, mompelde hij.

Nu ging hij naar de plek, waar het lijk had gelegen, haalde zijn revolver voor de dag en loste een schot tegen de zoldering. De kogel vloog omhoog en kaatste terug tegen de vloer, waar hij met afgeplatte punt bleef liggen. Die afgeplatte kogel stak Raffles in zijn zak.

Wat hij verwacht had gebeurde. De knal van het schot had grote consternatie achter de ronde kluisdeur veroorzaakt. De daar opgestelde politieagenten hadden het natuurlijk gehoord en begrepen wat de oorzaak was. De opgesloten had zich in zijn radeloosheid met een kogel uit zijn revolver van het leven beroofd.

Dat was dus het einde van de Grote Onbekende, die men niet levend in handen zou krijgen! De deur bleef echter gesloten. Zij moesten nog een vol uur wachten voor de schoten zich openen en men het slot met de gewone sleutel kon openen.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES, DE ONSTERFELIJKE

Toen Raffles de man, die de deur van het directiekantoor zo onverwacht had geopend, tegen de grond geslagen had en hij achter de ronde kluisdeur verdwenen was, stormden de politieagenten die het paneel van de eikenhouten deur hadden ingebeukt, de directiekamer binnen en zagen het lichaam van een man op de grond, vlak bij de deur liggen.

Terwijl een paar de man oplichtten en naar een stoel droegen, stormden de anderen verder.

Zoals te verwachten, werden zij in hun vaart gestuit door de gesloten kluisdeur.

Inspecteur Baxter, die in persoon zijn mannetjes had aangevoerd, plaatste er

twee bij de ronde deur voor het geval de vluchteling, van wie zij veronderstelden dat het Raffles was, de deur onverwacht mocht openen, om aan de haal te gaan.

Toen hij dit gedaan had, keerde hij met de twee anderen terug naar de mannen, die het lichaam van de bewusteloze man naar een stoel hadden gedragen en nu pogingen deden om hem bij te brengen.

Zij slaagden hierin vrij spoedig en de man keek met verbaasde blikken om zich heen.

Hij keek de politiemannen met een stomme vrees aan en scheen niet anders te verwachten, dan dat zij hem

zouden gevangen nemen.

Maar niets van dit alles gebeurde en Baxter, die intussen was genaderd, vroeg hem wat er wel gebeurd was.

De man was niemand anders dan de directeur van de Bank, die met de politie had afgesproken, dat hij die nacht ook in het gebouw zou blijven, om met hen de diamanten van de hertog van Norfolk, die inderdaad in de kluis van deze bank waren ondergebracht, te bewaken.

Hij vertelde nu, dat de politieagent, die Baxter beneden in de kluis had geplaatst, zich even had verwijderd en dat hij daarom zolang diens plaats had ingenomen. Op een ogenblik, dat hij zich even boven aan de trap bevond en de deur van zijn kamer wilde binnengaan, was er een hem onbekende man verschenen, die hem met zo'n geweldige vaart van de sokken had gelopen of geslagen, dat wist hij niet precies meer, dat hij met een smak tegen de muur terecht kwam. Verder wist hij zich niets meer te herinneren, maar dacht wel, dat hij van zijn stokje gevallen was. Als de heren er niets op tegen hadden, wilde hij nu wel de bewaking van de bank alleen aan hen overlaten, want hij voelde zich na het gebeurde duizelig en slap.

Zijn aanwezigheid was nu toch niet meer nodig, want ongetwijfeld had de indringer het tijdslot aan de binnenzijde van de deur opgemerkt en door dat twaalf uur verder te zetten kon hij iedereen, zelfs hem, de directeur, beletten met de sleutel het slot te openen, daar het tijdslot de schoten van de deur aan de binnenzijde met stalen klauwen vasthield.

Inspecteur Baxter deelde de directeur mede, dat hij alle reden had te veronderstellen, dat de indringer niemand anders was dan Raffles, die nu al zo vele jaren door de politie van alle landen werd gezocht, zodat hij het gerust aan hem kon overlaten om de Bank te bewaken. De directeur kon gerust gaan, als hij maar wilde beloven de volgende namiddag tegen één uur present te zijn, om met zijn sleutel de deur te openen.

De directeur, Finley genaamd, beloofde dat hij aanwezig zou zijn tegen de tijd, dat het tijdslot zou werken, maar overhandigde Baxter al vast de sleutel opdat deze, indien hem soms iets mocht beletten op tijd te komen, in zijn plaats zou kunnen handelen.

Toen Finley nu op weg naar huis was, ademde hij wat vrijer. Weliswaar was hij nog niet veilig, maar de eerste schreden had hij toch al gezet en hij besloot er geen gras over te laten groeien, maar met de eerste de beste sneltrein naar Dover te vertrekken, de Kanaalboot te nemen naar Calais en dan verder zijn spoor uit te wissen door een of andere boot naar Zuid Amerika te nemen.

Hij dacht er nog met een rilling aan, hoe de indringer natuurlijk in de kluis het lijk had moeten vinden van de politiemann, die hij zo juist vermoord had en hij tastte met zijn handen in zijn binnenzak om te voelen of hij het étui met de kostbare diamanten, die hij onmiddellijk na de moord uit het loket van de safe had gehaald, nog bij zich had. Hij dankte zijn goed gesternte, dat dit voorval met de indringer er tussen was gekomen.

Intussen hadden Baxter en zijn mannetjes een tip top bewakingsdienst op touw gezet. Twee man zouden de ronde kluisdeur bewaken. Deze twee zouden dan om de twee uur worden afgelost om rust te kunnen nemen. Daar zij met hun zessen waren, Baxter zelf niet meegerekend en ook niet de politieagent, die door Baxter in de kluis op post was gezet en van wie hij niet het flauwste vermoeden had, dat hij door de directeur vermoord was.

Het bleek dus dat Raffles goed geraten had. De politiemannen verloren de ronde kluisdeur, waarachter hij veilig opgeborgen zat, geen minuut uit het oog.

Toen het 's ochtends negen uur was geworden, werd de Bank voor het publiek geopend. De employé's namen hun plaatsen achter hun lessenaars in en alles ging zijn dagelijkse gang, daar slechts enkelen van de hoogste beambten er van op de hoogte waren, wat

zich 's nachts had afgespeeld en er natuurlijk over zwegen.

Tegen twaalf uur, dus één uur voor dat de kluisdeur geopend zou kunnen worden, verzamelden zij zich in de gang van het sousterrain, vlak voor de ronde kluisdeur en wachtten op de dingen die komen zouden.

Toen even twaalf uur een schot klonk achter de deur, begreep iedereen, welk drama zich daar in de kluis had afgespeeld.

De beide agenten, die de wacht hielden, stelden onmiddellijk hun chef, inspecteur Baxter, er van in kennis en met ongeduld werd het uur afgewacht waarop zij konden gaan zien of hun veronderstelling juist was.

In die tijd liet Baxter een geneesheer halen en toen de deur eindelijk klokslag één uur kon worden geopend, ging hij met de dokter en een tweetal agenten naar binnen, zeer behoedzaam, omdat men een handiet als Raffles natuurlijk niet kon vertrouwen.

Maar hun veronderstelling bleek juist te zijn. Midden in een bloedplas en met een kogelwond aan het hoofd, lag de beruchte dief en inbreker dood op de grond met de revolver, waarmede hij zich zelf een kogel door de hersens had gejaagd, nog in de verstijfde hand.

De dokter boog zich even over de man heen, keek naar de bloedplas en meende dat een nader onderzoek niet nodig was. Het lijk begon al stijf te worden. Het was ook al een uur geleden, dat de kogel afgevuurd was, dus er was geen denken meer aan de man nog te kunnen redden.

Daar hij verlangde naar zijn op hem wachtende patiënten terug te keren, vertrok hij onmiddellijk na het invullen van het overlijdensformulier. Er bestond dan ook geen enkele reden om hem langer op te houden.

Inspecteur Baxter verzocht de onderdirecteur en de procuratiehouder de zaken gewoon voort te zetten, alsof er niets gebeurd was, dan zou hij met zijn mannetjes wel de nodige maatregelen nemen en er voor zorgen, dat niemand iets van het voorgevallene merkte. Als hij maar de beschikking kon krijgen

over een der spreekkamers, zou hij daar het lijk van de indringer neerleggen, in afwachting, dat dit door een ambulancedwagen zou worden gehaald. Ten einde geen opzien te verwekken zou dit pas 's nachts gebeuren. Baxter zou de spreekkamer afsluiten en met zijn mannen heen gaan om rapport uit te brengen.

Een en ander werd door de Bankdirectie goedgekeurd en de zaken van de Bank gingen hun gewone gang.

Baxter liet nu door een paar man het lijk van Raffles naar de bewuste spreekkamer brengen en legde het daar op een tafel. Vóór hij vertrok, zag hij uit een der zakken van het lijk een notitieboekje steken, waaruit duidelijk bleek, dat de zelfmoordenaar niemand anders was dan Raffles, alias Lord Edward Lister, die hij reeds zo lang zocht.

Hij bleef enige ogenblikken op het lijk neerzien en kon niet nalaten bij zich zelf de opmerking te maken, dat hij zich die Raffles heel anders had voorgesteld. Dat donkerblonde haar en die gebogen neus vond hij niet erg gentlemanachtig. Maar hij dacht daarover niet lang na, sloot de deur van de spreekkamer af en vertrok om rapport uit te brengen.

Enige uren gingen voorbij, de namiddag verstreek en het uur, waarop de Bank gesloten zou worden, brak weldra aan.

Plotseling, tegen vijf uur, deed het lijk, dat op de tafel in de spreekkamer lag, zijn ogen open, maar sloot ze onmiddellijk weer. Het gif had zijn werking gedaan en het leven keerde terug. Maar Raffles, die nimmer zijn tegenwoordigheid van geest verloor, begreep onmiddellijk, nadat hij zijn bloed weer sneller door zijn aderen voelde stromen, dat nog steeds de grootste voorzichtigheid geboden zou zijn.

Hij opende zijn ogen nu tot een spleet en gluurde door zijn oogharen heen, het vertrek, waar hij lag, rond. Hij zag al gauw, dat hij alleen in een spreekkamer van de Bank lag. Nu richtte hij zich langzaam op en begon zijn achterhoofd te wrijven.

— Tjonge, mompelde hij zachtjes, de heren hadden me wel op een kussentje

mogen leggen. En mijn armen en benen zijn nog zo zwaar als lood, ik geloof nooit, dat ik ze al gebruiken kan.

Tegelijk probeerde hij het, en ja, al was het nog wat onbeholpen en langzaam, hij kon zijn ledematen weer bewegen.

Zonder echter van de tafel, waarop hij lag, af te gaan, keek hij naar de klok en zag dat het kwart voor vijf was. Hij wist, dat de Bank gewoonlijk om vijf uur gesloten werd en besloot zich tot die tijd rustig te houden. Men kon nooit weten wat er nog gebeuren zou.

Die vijftien minuten schenen hem een eeuwigheid toe, maar eindelijk dan hoorde hij door de gesloten deur heen, in de gangen heen en weer lopen en zich verwijderende voetstappen. De klerken hadden hun dagtaak volbracht en gingen heen.

Toen alles stil was geworden, richtte hij zich op en schoof van de tafel af. Hij luisterde aan de deur en toen hij niets meer hoorde, wilde hij de deur openen. Maar deze was op slot. Dat was echter geen bezwaar voor Raffles en hij tastte in zijn zak.

In een paar minuten had hij het slot open en stond in de gang.

En nu eerst naar beneden. Hij kon het Bankgebouw nog niet verlaten, daar het nog klaarlichte dag was, maar, daar hij rammelde van de honger, besloot hij op onderzoek naar wat eten uit te gaan.

Hij kwam beneden in het sousterrain bij de kleedkastjes van het personeel en gluurde bij elk kastje naar binnen en werkelijk, eindelijk werd zijn moeite

beloond en vond hij in een zeltje, waarin een stuk vetvrij papier lag, een overgelaten boterham.

Nu hij iets gegeten had, voelde hij zich weer een ander mens en ging eens inspectie houden in de stookruimte, om te zien, of hij langs die weg ontsnappen kon. Hij vond daar alles in volmaakte orde en ging nu naar de kluis.

In de gang, die zich voor de kluis bevond, zag hij twee stopcontacten en het zou hem natuurlijk weinig moeite gekost hebben om nu zijn smeltapparaat in werking te brengen, maar hij deed dat niet. Wel was hij eerst van plan geweest het lijk van de vermoorde man op de tafel in de spreekkamer te leggen, om de politie in de waan te brengen, dat de man inderdaad Raffles was, maar bij nader inzien deed hij dat niet, daar hij eensklaps een ander denkbeeld kreeg.

Weliswaar had hij in de kluis kunnen inbreken en een van de safedeurtjes open maken, om te zien of daar wat van zijn gading in was, maar hij bedacht, dat het in zo'n geval makkelijk zou kunnen gebeuren, dat hij het geld en goed stal van een eerlijk man en dat wilde hij niet.

Hij liet dus de kluisdeur zoals zij was en ging naar de stookruimte terug, kroop door de rookgang omhoog naar het dak, liet zich daar, toen het donker geworden was, van de brandladder en verder langs een afvoerpijp voor het regenwater naar beneden en begaf zich op weg naar huis met een kalmte en opgewektheid van geest, alsof hij een gewoon wandelingetje had gemaakt.

HOOFDSTUK V

INSPECTEUR BAXTER IS TEN EINDE RAAD

Het was precies half tien in de avond, toen Raffles, de sleutel van het tuinpoortje achter zijn huis omdraaide en door de tuin naar de achterdeur liep, om naar binnen te komen.

Hij kwam binnen, zonder zich de minste moeite te geven geen leven te

maken. Dat was nu zo eenmaal zijn zorgeloze natuur.

Maar niet zodra was hij binnen, of hij had daar spijt van, want nauwelijks had hij een paar treden van de trap opgelopen, of zijn oude kamerdienaars Gaston, die meende iets te horen, kwam

toegelopen. Maar zijn gestalte ziende, snelde hij weg, zo vlug zijn oude benen hem konden dragen, onder het geroep:

— Een spook! Een spook! De geest van onze dierbare meester is gekomen om hier te spoken.

Dit horende, ging Raffles een licht op. Zeer waarschijnlijk had Baxter, in zijn vreugde, dat hij de Grote Onbekende had gevangen, de pers hiervan in kennis gesteld, zodat de avondbladen reeds de tijding van zijn dood hadden gebracht. Deze bladen waren natuurlijk door zijn vriend Brand gelezen en deze had het treurige nieuws aan Gaston medegedeeld.

Vandaar diens schrik.

Raffles moest onwillekeurig glimlachen. Maar het volgende ogenblik begreep hij, dat het noodzakelijk was zijn vrienden zo gauw mogelijk op de hoogte te brengen van zijn avontuur.

Hij liep met twee treden tegelijk de trap op naar boven en stond tegelijkertijd voor Charles Brand, die hem met een gezicht, zo wit als een doek, aankeek.

Gelukkelijk begreep Raffles de aarzeling van zijn vriend en zonder hem de tijd te geven, vragen te stellen, rukte hij het valse baardje van zijn kin en duwde met zijn twee vingers op de paraffine, die hij onder het vel van zijn neus had gespoten, zodat het bultje, dat gediend had om dat lichaamsdeel heel wat krommer te laten schijnen, dan het inderdaad was, scheef kwam te zitten, hetgeen een allerbespottelijkst gezicht was.

Tegelijk riep hij:

— Hallo, Charles, kijk me niet zo verwilderd aan. Ik ben het, hoor, in levende lijve. Als je maakt, dat ik binnen vijf minuten wat te eten krijg, zal ik je alles vertellen.

Nu twijfelde Brand geen ogenblik meer. Dat was het gelaat, dat waren de ogen en vooral, dat was de onuitputtelijke humor en vrolijkheid van zijn enige vriend, om wiens vermeende dood hij bittere tranen geschreid had, zonder dat hij dat echter aan iemand had durven bekennen.

Hij snelde op hem toe, drukte hem aan zijn borst en greep zijn beide handen zo stevig in de zijne, alsof hij ze wilde verpletteren.

— All right, amice. All right! riep Raffles lachend. Je ziet wel, dat ik nog niet dood ben en ik zal je dat aanstonds aan tafel nog beter bewijzen, want ik rammel met permissie van de honger en dat is toch iets waar een geest geen last meer van heeft...

Brand liet er geen gras over groeien en zorgde er voor, dat zijn vriend binnen vijf minuten een goed toebeide koude lunch voor zich had staan. Onder het eten kreeg hij de gehele historie, die zich in het bankgebouw had afgespeeld, te horen.

— En wat nu? vroeg Brand, toen het verhaal verteld was. Als ik het goed begrepen heb, ben je nog geen stap nader gekomen tot de diamanten, waar je het toch om te doen was, als ik me niet vergis.

— Ongetwijfeld, amice, hernam Raffles, maar voor ik iets anders begin moet ik onze vriend Baxter even op de hoogte brengen. Wil jij James even waarschuwen, dan kan hij op de motorfiets dat briefje bezorgen, want er is natuurlijk haast bij.

Een half uurtje later tufte Henderson langs het Thames Embankment, in de richting van Scotland Yard.

Voor het grote gebouw, stond een gesloten auto te wachten. Het was de lijkenwagen, waarmee meestal drenkelingen of andere op straat overleden personen naar het politiebureau worden vervoerd.

Juist toen Henderson zijn motor stopte, kwam inspecteur Baxter de deur uit en wilde, vergezeld van twee detectives en inspecteur Marholm, in de auto stappen. Hij nam zelf de brief in ontvangst.

Nauwelijks had hij een paar woorden gelezen of hij wierp de brief op de grond sprong naar de auto en gaf de chauffeur bevel de motorrijder, die zoëven de brief had gebracht, achterna te rijden en in te halen.

Marholm en de andere mannen keken de snel weggrijdende auto met verbaasde ogen na.

Wat was er gebeurd, dat hun chef aanleiding kon geven er zo plotseling en nog wel alleen van door te gaan?

Marholm begreep, dat het antwoord op die vraag wel in de ontvangen brief te lezen zou zijn en raapte deze op.

De brief luidde als volgt:

« Waarde Inspecteur Baxter,

Kent ge het beroemde toneelstuk, waarin de volgende zinsnede voorkomt: Henri de Lagardère is niet dood... hij leeeeeeft. Ongetwijfeld, niet waar! Welnu, zeg in plaats van Henri de Lagardère, John Raffles en ge hebt nog nooit zó zuiver de waarheid gesproken.

Ik begrijp niet hoe U er toe gekomen zijt mij voor dood aan te zien, terwijl ik op het ogenblik juist een heerlijke maaltijd verorberd heb en me nog nooit zó kiplekker heb gevoeld. Als ge me niet gelooft, ga dan maar kijken in de Londense Zuid-West Bank; op de tafel in de spreekkamer ligt niets meer. Ik neem U die vergissing niet kwalijk, want het beste paard struikelt wel eens, maar wat ik U wél kwalijk kan nemen, is, dat ge me niet eens een kussentje hebt gegeven voor mijn hoofd. Hout is hard, mijnheer de inspecteur, en al ben ik Raffles, ik ben toch óók maar een mens.

Maar komaan, zoals ik reeds gezegd heb, neem ik U dat niet kwalijk en wil ik U dit bewijzen door U mede te delen, dat ge U ruimschoots schadeloos kunt stellen voor mijn ontvluchting door, zo spoedig ge daartoe in de gelegenheid zijt, de heer Finley, de directeur van de bank in kwestie te arresteren, die een uwer politiebeambten, Black genaamd, vermoord heeft.

Het lijk van deze man heb ik gedurende mijn verblijf in de kluis van genoemde bank ontdekt. Het ligt in de ijzeren, horizontaal geplaatste kasten aan een der korte wanden van de kluis. Misschien denkt ge, dat ik de gek met U steek, maar ga en overtuig U. Bovendien zult ge bij navraag bemerken, dat genoemde politiemans vermist wordt.

Met vriendelijke groeten en tot een volgende keer.

John Raffles,
alias Lord Edward Lister.»

Marholm had het briefje tot het einde toe gelezen, hetgeen Baxter niet had gedaan. Toen deze dacht dat Raffles, hoe onbegrijpelijk het ook scheen, niet dood was en uit de spreekkamer van de bank ontvlucht was, had hij niet verder gelezen, maar er alleen aan gedacht door de boodschapper na te rijden, te trachten zijn verblijfplaats op te sporen.

Maar Henderson was een te geroutineerd motorrijder om, toen hij zag, dat de politieauto hem achterna ging, er niet voor te zorgen, dat hij in minder dan geen tijd te midden van het drukke verkeer onvindbaar geworden was, zodat de auto dan ook binnen korte tijd onverrichterzake terug moest keren.

De auto stopte weer voor het gebouw van Scotland Yard.

Op het zien van Baxter, die met een kleur van opwindung uit de auto sprong, wachtte Marholm nog even en volgde zijn directe chef naar binnen.

Baxter was in een beestachtig humeur.

Marholm durfde hem niet storen en waagde het niet zijn gedachtengang te onderbreken. Hij kende zijn chef en wist dat deze in zo'n bui niet te na gekomen moest worden.

Maar eindelijk werd het zwijgen en het ijsberen hem toch te machtig en zei hij:

— Zeker tevergeefs geweest, die achtervolging van de motorrijder, hé chef? Ik was er wel bang voor.

Baxter kwam met versnelde pas naar zijn ondergeschikte toe en bleef hijgend vlak voor deze staan.

— Ja, beet hij hem toe, ja, natuurlijk, meneer was er wel bang voor, hij dacht het wel! Mijnheer weet alles vooruit. U weet alles, letterlijk alles en u weet me natuurlijk ook nog te vertellen, dat er nimmer een lijk in de Londense Zuidwest Bank heeft gelegen, niet waar? Natuurlijk! U weet alles en wij weten niets. U bent slim en wij zijn ezels...

Baxter zweeg even, niet omdat hij niet nog méér op zijn gemoed had, maar eenvoudig omdat hij buiten adem was.

Marholm maakte van die gelegenheid gebruik om er een paar woordjes tussen te gooien.

— Met uw verlof, inspecteur Baxter, zei hij op zoetsappige toon, ik zou nooit hebben beweerd, dat er geen lijk heeft gelegen in de Bank! Want dat zou bezijden de waarheid zijn. Er heeft zeer zeker een lijk in de Bank gelegen en trouwens, het ligt er nog.

— Zo mijnheer, licht het er nog, viel Baxter hem in de rede, die nu weer genoeg adem had om zijn verwoede redevoering voort te zetten, zo, licht het er nog? Misschien kunt u mij ook wel zeggen wie dat briefje heeft geschreven, dat ik zo juist ontving. Die vent heeft me al zo dikwijls geschreven, dat ik zijn handschrift uit duizenden herken. Of is dat soms ook niet waar? Nu, mijnheer Marholm, u die alles weet, waarom antwoordt u mij niet? Ik vraaag u, waarom antwoordt u mij niet? Hebt u uw tong verloren of ben ik soms maar lucht en geen antwoord waardig? Waarom...

— Jawel, inspecteur, jawel, zei Marholm, ik wil en zal u wél antwoorden, maar u laat me niet aan het woord komen, anders...

— Hoor me nu toch zo'n kerel eens aan, barstte Baxter weer los, die zegt, dat ik hem niet aan het woord laat komen en hij doet niets anders dan zwammen, zwammen, zwammen, waar het eind van wet is, kletsen, raaskallen, onzin uitkramen, zwetsen, weet ik wat meer, hoe zou ik anders weten, dat u het niet met mij eens is, als u dat niet gezegd had en hoe zou u het hebben kunnen zeggen, als ik u niet aan het woord had laten komen? Antwoordt... u... nu... daar... eens... op...

Baxter was nu totaal uitgeput. De aderen lagen als dikke koorden op zijn voorhoofd en, zo rood als een kalkoense haan, en naar adem snakkend viel hij in een stoel, die toevallig tegen de wand stond en steunde en kermde om een buitenstaander het hart te breken.

Marholm, die wel gewend was aan dergelijke uitharstingen van woede, had

dit moment zien aankomen en er op gewacht om het woord te nemen.

Hij nam nu het briefje, dat hij in zijn zak had gestoken in de hand en begon het met duidelijke stem voor te lezen.

Nauwelijks had hij dit gedaan of Baxter sprong op.

— Wel allemachtig! schreeuwde hij, en met zulk een belangrijk bericht in zijn zak, staat hij hier te kletsen en te zwammen zonder er op uit te trekken! U laat alles maar blauw-blauw. U verzet geen voet en staat hier maar redevoeringen te houden, in plaats van er van door te gaan met de nodige manschappen om die vent te arresteren, die moordenaar, die fielt, die...

— Wie bedoelt u, mijnheer Baxter? vroeg nu Marholm.

— Wie ik bedoel? Die vraagt me nog, wie ik bedoel! Wel, wie anders dan die Finley, die schurk, die moordenaar, die...

— Dacht u dan soms, vroeg Marholm, dat die man op ons heeft zitten wachten? Die heeft natuurlijk al lang het hazenpad gekozen, als het ten minste waar is, wat Raffles schrijft en ik zou er de voorkeur aan geven eerst eens te onderzoeken of het wel waar is, wat hij schrijft en of dat lijk wel degelijk in de Bank ligt, of dat hij ons een kool wil stoven.

— Maar natuurlijk! bulderde Baxter opnieuw, natuurlijk! Wie heeft dan gezegd dat we dat niet moeten doen? Natuurlijk gaan we eerst naar de Bank om te zien of daar een lijk ligt. Vooruit, mijnheer, vooruit! Waar wacht u nog op? Ik vraag, waar wacht u nog op?

— Ik wachtte alleen op u, inspecteur, waagde Marholm nog te zeggen, maar Baxter was door zijn woede heen en duwde zijn collega met een forse stoot op zij en snelde naar buiten, naar de nog steeds wachtende auto.

Marholm, die begreep, dat er op het ogenblik geen redeneren was tegen de woedende man, gaf de detectives, die in de gang stonden, een wenk en volgde hem in de auto.

HOOFDSTUK VI

DE TENTOONSTELLING

Gedurende de nacht, die volgde op zijn gedwongen verblijf in het Bankgebouw, sliep Raffles heerlijk. Hij was met lichte hoofdpijn naar bed gegaan, hetgeen niet te verwonderen was. Maar zijn ijzersterk en gezond gestel had gedurende de slaap weer alle krachten herwonnen en hij stond de volgende ochtend op zo fris als een hoentje.

Toen hij met Charles Brand aan het ontbijt zat, kwamen de diamanten van de Hertog van Norfolk weer ter sprake.

— Vandaag is de expositie in de Curnhall in Regentstreet, aldus leidde Raffles het gesprek in, we zullen er eens heen gaan om poolshoogte te nemen.

— Ben je dan nog altijd van plan om je die diamanten toe te eigenen? vroeg Brand, die het niet erg prettig scheen te vinden.

— Natuurlijk, amice, wat denk je dan?

— Nu ja, zei Brand, ik meende, dat je met die hele expeditie nog niet veel wijzer bent geworden. En nu die diamanten in het openbaar worden geëxposeerd, geloof ik niet, dat je enige kans zult hebben, want ze worden natuurlijk stevig bewaakt.

— Dat denk ik ook, Charles, maar toch wil ik eens naar die tentoonstelling toegaan. Ik heb namelijk een plan in mijn hoofd en ik zou graag willen, dat jij me daar je gewaardeerde medewerking voor wilde verlenen.

— Natuurlijk, Edward, dat spreekt van zelf. Zeg me maar wat ik moet doen.

— Dat zal ik je zeggen, hernam Raffles, terwijl hij een sigaret opstak.

— Luister goed, dan zal ik je zeggen, wat mijn bedoeling is.

Op die tentoonstelling komen natuurlijk een hele boel mensen naar de stenen kijken en daarom zullen er de nodige maatregelen genomen worden om

diefstal te voorkomen. Ik zal dan ook niet wagen om ze uit die zaal weg te halen, dat is me een beetje tè gewaagd.

Maar ik wil graag op de expositie zijn, omdat ik eens kennis wil maken met de Hertog van Norfolk. Hoeveel moeite ik ook heb gedaan om die man, na zijn reis, eens te zien te krijgen, is het me tot dusverre nooit mogen gelukken. Hij komt natuurlijk zeker op de tentoonstelling en dan krijg ik hem op die wijze te zien.

— Maar je weet toch niet wannéer hij komt. Hoe wil je hem dan te zien krijgen? Je kunt de hele dag toch niet in de zaal blijven?

— Neen, zei Raffles lachend, dat kan ik ook niet en het is juist daarom, dat ik jouw hulp nodig heb. Ik ben namelijk van plan een hele serie vermommingen gereed te leggen in een kamer van een huis, dat ik expres voor dat doel heb gehuurd en dat in de onmiddellijke nabijheid van de expositiezaal gelegen is. Ik blijf zo lang mogelijk in de zaal, zonder de kans te lopen de aandacht te trekken en als ik eindelijk weg ga, zorg jij er voor gereed te staan. Zo lang ik weg ben, neem jij mijn plaats in en zodra ik dan weer, op andere wijze vermomd, terug ben, ga jij weer heen en verkleed je ook weer. Op die wijze kunnen we de gehele dag in de zaal zijn, zonder dat iemand daar erg in heeft. We laten James voor wat eten en drinken zorgen, dat hij gemakkelijk in een of ander restaurant kan bestellen, zodat we geen honger behoeven te lijden ook. Hoe vind je mijn plan?

— Ik vind het prachtig, Edward, zei Brand, maar ik zie niet in, wat het geeft, als je weet wie de Hertog van Norfolk is, of...

— Maak je daar maar niet bezorgd over, amice, zei Raffles, dat zal ik wel opknappen, dat kun je gerust aan mij overlaten.

Brand knikte, ten teken dat hij het begrepen had, en een half uur later waren de twee vrienden al op weg naar het gehuurde huis in de Regentstreet.

Toen zij daar kwamen, vonden zij niets dan lege kamers, maar weldra arriveerde Henderson, die met de auto enige meubelen, zoals een tafel, enige stoelen, benevens een spiegel kwam brengen. Bovendien had hij nog een grote koffer bij zich, die de nodige ingrediënten voor de diverse vermommingen bevatte.

Om tien uur ging de expositiezaal open en een van de eersten, die binnentrad, was Raffles, keurig als officier van het Engelse leger gekleed.

Hij ontdekte onmiddellijk, dat inderdaad de nodige maatregelen genomen waren om diefstal te voorkomen.

De diamanten waren uitgesteld op een lange tafel. Zij lagen op purperkleurige kussens en schitterden vol glans en leven.

Achter de tafel stond een heer, die, zoals Raffles weldra bleek, door de Bank was afgevaardigd, om de kostbare stenen te bewaken, terwijl naast hem een jonge dame zat, die Raffles onmiddellijk herkende als de vrouwelijke detective Miss Wilson, die zeer schrander was en de politie reeds vele belangrijke diensten had bewezen.

Om half elf reeds bewoog zich een groot aantal dames en heren door de sierlijke zalen.

Enige taxi's rolden aan, sleën van automobielen snorden voor. De grooms dwarrelden door elkaar en de ene lady volgde de andere.

Eigenlijk was het uur van de opening der tentoonstelling op elf uur bepaald, maar de gevolmachtigde van de Londen- se Bank was al om half tien verschenen met zijn kostbare schat.

De vertegenwoordiger was een slank gebouwd man van ongeveer vijf-en-dertigjarige leeftijd, met een donker puntbaardje.

Hij zag er inderdaad zeer voornaam uit in zijn keurige straatkleding, jacquet en streep, zoals hij daar stond achter de grote tafel, zonder ook maar een enkele keer de blik af te wenden van de

zijden kussens, waarop de prachtige stenen schitterden.

Diamanten en smaragden waren er in het grootste aantal en alles schitterde en glinsterde en fonkelde op het donkere fluweel, dat men meende een stuk van het firmament voor zich te hebben, waaraan sterren schitterden van de eerste grootte.

Menige blik uit mooie ogen werd met jaloers begeren naar de schitterende collectie geworpen en Raffles maakte de opmerking, dat menigeen wel een greep in deze stenenverzameling zou willen doen.

Maar hiervoor bestond geen kans, want behalve de twee officiële bewakers achter de tafel, wemelde het in de zaal van politieagenten in burger, terwijl er nu en dan ook binnen kwamen in uniform, waarschijnlijk om adspirant-dieven in toom te houden.

Raffles, die de kostbare stenen nog slechts uit de verte bekeken had, was verrukt over hun schoonheid en maakte al aanstonds een berekening van de waarde, maar toen hij dichterbij kwam, verscheen er iets in zijn ogen, dat menigeen niet begrepen zou hebben.

Het was alsof zijn lippen zich iets bewogen en hij keerde zich om, om de zaal uit te gaan.

In de vestibule kwam hij Brand tegen, die hij onder zijn vermomming van oudachtig heertje direct herkende. Hij maakte hem een compliment over zijn goede grimeerkunst en fluisterde hem vervolgens iets in het oor, dat hem enorm scheen te verbazen.

— Je zult zien, daar horen we nog wel méér van, geef dus je ogen goed de kost, waren zijn laatste woorden en Brand stapte de zaal binnen.

Toen hij zo wat een kwartier in de zaal had vertoefd, zag hij hoe aan zijn rechterzijde een heer was verschenen, die hem een knipoogje gaf.

Raffles was weer in een geheel andere kleding en met geheel ander uiterlijk teruggekomen.

Zo ging het geruime tijd door, totdat het tijd voor de lunch werd.

Nu werd de zaal een uur gesloten, ten einde om twee uur weer te worden geopend.

De vrienden hadden dus nu ook tijd om even uit te rusten en een haastige maaltijd te gebruiken.

Om twee uur was Raffles weer een der eersten, die de zaal betrad.

Juist wilde hij weer weggaan, toen zijn oog viel op een heer en dame, die binnentraden. In de dame had hij onmiddellijk Lady Wydemour herkend, waaruit hij afleidde, dat de heer, die haar begeleidde, haar aanstaande man, de Hertog van Norfolk moest zijn.

Als door zijn instinct gedreven bleef hij wachten. Er waren er méér, die het jonge paar hadden herkend en bleven wachten, zodat zijn aarzeling niet werd opgemerkt.

Achter het jonge paar was nog een man binnengetrepen met een zeer ongunstig uiterlijk. Het was goed te zien, dat hij zich enige moeite had gegeven om zich een fatsoenlijk voorkomen te geven, maar hij was hierin slecht geslaagd, want goede kleren zijn daartoe niet alleen voldoende en aan zijn uiterlijk, waarop de misdaad als het ware te lezen was, had hij niets kunnen veranderen.

Achter dat ongunstige type kwam Brand de zaal binnen.

Raffles fluisterde hem weer enige woorden toe en beiden gingen dicht naar de tafel, waarop de kostbare juwelen lagen tentoongesteld.

Plotseling klonk een schot en tegelijkertijd ging het licht uit, zodat de zaal, waarvan de blinden gesloten waren, in volslagen duisternis was gehuld.

Zoals te verwachten was, ontstond een grote verwarring.

De vrouwelijke detective achter de tafel meende, dat dit het sein was tot een goed overwogen beroving en wierp zich op de stenen, om die als het ware met haar lichaam te beschermen. Maar nu voelde zij een hand zich om haar keel klemmen en haar met geweld van de kussens afrukken.

Zij verweerde zich als een wild dier en probeerde de hand, die haar om de keel hield, te grijpen. Dit gelukte haar,

maar nu kwam de tweede hand van de dief omhoog en wilde zich om haar nek klemmen, maar met de moed der wanhoop greep zij ook die hand vast.

Een rilling voer haar door het lichaam die hand was koud en klam als van een zieke of stervende. Toch hield zij vast, zo lang hare krachten dit toelieten, maar eindelijk kon zij niet meer en met een laatste kreet van angst, pijn en ontzetting zeeg zij naast de divan, die achter de tafel stond, neer. Zij was in zwijm gevallen.

Maar terwijl er allerlei kreten door de zaal klonken en de mensen als radeloos door elkaar liepen, waren Raffles en Brand naderbij gekomen en op hetzelfde ogenblik, dat de vrouwelijke detective haar bewustzijn verloor, ging het licht weer op, daar een der politieagenten in het duister naar de schakelaar van het electriche licht gezocht, deze gevonden en hem omgedraaid had.

Raffles snelde onmiddellijk naar de bewusteloze vrouw, pakte het ding dat zij in haar handen hield en slingerde het in een grote boog van zich af.

Het was een hand, een kunstig van plastic nagemaakte hand, waaraan zelfs een ring niet ontbrak.

Hij keek snel de zaal rond en meende nog juist een schaduw door de deuropening te zien verdwijnen.

Raffles droeg nu de zorg voor de bezwijmde vrouw over aan een geneesheer die zich toevallig in de zaal bevond en zijn hulp aanbood, en wendde zich tot Brand, die alles zwijgend had gadeslagen.

Spoedig staken de politiemannen de hoofden bij elkaar en op voorstel van een inspecteur werd aan de hertog van Norfolk gevraagd, of hij het goed vond, dat vanwege deze poging tot diefstal de tentoonstelling gesloten werd.

De hertog scheen slechts aarzelend zijn toestemming te geven.

Hij verwijderde zich met zijn bruid naar de gereedstaande auto en weldra werd tot het publiek het verzoek gericht om de zaal te verlaten, daar deze gesloten werd.

De zaal stroomde nu leeg en ook Raffles en Brand verwijderden zich, om zich naar hun kamer te begeven, waar

zij nu voor het laatst de vermomming verwijderden, om in hun gewone gedaante naar huis terug te keren.

Hoofdstuk VII

DE VOLGENDE OCHTEND

Toen Raffles en Brand, na een welverdiende nachtrust te hebben genoten, aan het ontbijt zaten, kwam het gesprek natuurlijk weer op de diamanten van de hertog van Norfolk terug.

Raffles had 's avonds onder het naar huis rijden Brand deelgenoot gemaakt van hetgeen hij van de zaak dacht. Hij had hem verteld, dat naar zijn mening de moord van Finley op de ongelukkige politiebeambte Black, in nauw verband stond met de diamanten en... met het huwelijk van de hertog van Norfolk.

Toen Raffles de hertog aan de arm van zijn bruid het tentoonstellingslokaal had zien binnentreden, had hij onmiddellijk de gedachte gehad, dat hier grof spel werd gespeeld.

Die zogenaamde hertog van Norfolk, die gistermiddag op de tentoonstelling was geweest, was een handige en sluwe bedrieger en had niets met de ware hertog van Norfolk gemeen dan zijn uiterlijk. Hij kende de echte hertog van Norfolk van portret en wist, dat hij na zijn bezoek aan India zeer gebruind terug was gekomen en deze man had een blanke gelaatskleur, ja, zag zelfs bleek.

Dat was voor hem al genoeg geweest om hem te verdenken, maar toen daarna dat vreemde geval met die wassen hand plaats vond, wist hij genoeg.

Achter de zogenaamde hertog was dat verdachte type naar binnen gekomen en had dat vreemde kunststuk uitgehaald. De valse hertog had dat individu gehoord om de diamanten te stelen en deze had daartoe een wassen hand medegebracht. Toen de vrouwelijke detective, Miss Wilson, de handen van de dief had vastgegrepen, aldus in de mening verkerende hem te beletten iets weg te ne-

men, had zij zich natuurlijk vergist, want zij had slechts één hand vast en in haar andere hand de wassen hand, zodat de dief nog één hand vrij had om de diamanten te stelen. Hij was daarin alleen niet geslaagd, doordat de politieagent zo slim was geweest om naar de schakelaar te zoeken en, toen hij deze gevonden had, het electricisch licht aan te knippen.

De dief had natuurlijk van de verwarring gebruik gemaakt om te ontsnappen. Dat was de schaduw geweest, die Raffles nog net even door de deur had zien verdwijnen.

Maar wat de motieven voor de voorgenomen diefstal betreft, daar was Raffles nog lang niet achter.

In de eerste plaats kon hij niet begrijpen, waarom de valse hertog van Norfolk de diamanten wilde laten stelen, daar hij immers met Lady Wydemour in het huwelijk zou treden. Bij die gelegenheid zouden de diamanten ook in het kasteel van Norfolk worden tentoongesteld en dan had hij ze veel gemakkelijker kunnen wegnemen, of laten wegnemen, dan nu in het openbaar met een dubbele bewaking. Dat was dus iets, wat te denken gaf.

Daarbij kwam nog iets anders. Zodra Raffles de expositiezaal 's ochtends was binnengekomen, had hij gezien, wat hij reeds vermoed had, namelijk dat de diamanten vals waren. Met zijn kennersblik had hij onmiddellijk gezien, dat er geen enkele echte steen bij was. Ze waren zeer kunstig nagemaakt en in hun soort meesterwerkjes, maar dat deed aan de valsheid niets af.

Intussen was de vraag, door wie de echte stenen waren weggenomen en de valse er voor in de plaats gelegd, niet moeilijk te beantwoorden. De stenen hadden zeven jaren in de kluis van de bank gelegen en waren er alleen uitgehaald bij gelegenheid van het aanstaande huwelijk. Dat was gebeurd in de nacht, dat Raffles naar de Londense Zuidwest Bank was toegegaan om eens poolshoogte te nemen.

Wij weten reeds, hoe hem dat avontuur bekomen was en wat hij daar allemaal had meegemaakt. Nu was de moord op de politieagent zo begrijpelijk als maar iets begrijpelijk kon zijn. Die mijnheer Finley, die met nog een paar anderen waarschijnlijk de enige was, die van dit feit op de hoogte was, had van de gelegenheid gebruik gemaakt om de echte stenen te stelen en daarvoor de valse, die hij vooraf had laten vervaardigen, in de plaats te brengen. Terwijl hij hiermee bezig was, had de politieagent Black hem op heterdaad betrappt en Finley had, ten einde raad, de man met messteken afgemaakt.

Waar de man nu zat, was Raffles een raadsel. Al combinerende was het hem in de gedachten geschoten, dat die valse hertog van Norfolk met Finley onder één hoedje speelde en dat de hertog alleen de diefstal op touw had gezet, daar hij vreesde, dat Finley, van wie hij natuurlijk niets gehoord had, niet in zijn plan geslaagd zou zijn.

Hij was in deze veronderstelling nog gesterkt door het feit, dat de diamanten de volgende dag op tijd in de expositiezaal waren gebracht door de verantwoordelijke bankbeambte. Waarschijnlijk had hij niet genoeg verstand van juwelen. Dit was zo gek niet, want behalve Raffles had niemand het gemerkt.

Als die veronderstelling juist was, dan speelden die Finley en de valse hertog onder één hoedje en in dat geval zou het zaak zijn, de hertog in het oog te houden, want dan kwamen die twee schavuiten toch weer bij elkaar.

Om reden dat Raffles gezien had, dat de stenen op de tentoonstelling vals waren, had hij in de eerste plaats de dief-

stal niet voorkomen en ten tweede niets laten blijken van de valse hertog. Het enige, dat hij zich niet goed had kunnen begrijpen, was het zwijgen van Lady Wydemour, daar hij niet kon veronderstellen, dat zij haar eigen bruidsgom niet zou herkennen.

Niettemin had Raffles gezwegen en daar de zaak hem interesseerde, besloot hij het zijne er toe bij te dragen, dat de moordenaar, Finley, zou worden gesnapt, want het ging toch maar niet aan, om een medemens te doden, al was het om nog zulk een hoog bedrag. Een mensenleven was Raffles heilig en hij zou nooit dulden, dat een ander zijn handen naar een medeschepsel uitstak. Dat was dus zijn eerste taak. Maar ook had hij innig medelijden met Lady Wydemour. Want uit instinct begreep hij, dat er met dat huwelijk iets niet in de haak was en hij was dan ook voornemens het bij te wonen. Er zou wel iets gebeuren, dat hem op het spoor bracht van alles, wat nu nog in een waas van geheimzinnigheid was gehuld.

— Heb je er al enig idee van, hoe je denkt op te treden? vroeg Brand.

— Niet in het minst, amice, antwoordde Raffles; je moet bedenken, dat ik van het hele geval niets afweet en er zeker ook niets van te weten zou zijn gekomen, als ik die nacht niet toevallig naar de Londense Zuidwest Bank was gegaan.

Het beste en het enige is, dat wij er straks met z'n tweeën op uit gaan en onze ogen goed de kost geven bij die huwelijksplechtigheid. Ik heb in de Times gelezen, dat het in de Sint Mary and Albans Church zal gesloten worden, dat is die kerk, die vlak bij Bromley ligt, dus nog al een heel eindje buiten het eigenlijke Londen. Het is daar stil en een uitgezochte plek om iets uit te halen, zonder dat er veel kans bestaat op ontdekking. Wij zullen ons op alles moeten voorbereiden.

— Wat bedoel je met ons op alles voorbereiden? vroeg Brand.

— Nu, ik bedoel, we moeten maar wat meenemen, waardoor we ons gemakkelijk kunnen vermommen. Enfin, ik behoef je niet verder in te lichten,

je kent het klappen van de zweep zo zoetjesaan wel, hé Charles?

— Dat zou ik denken, zei Brand met een knipoogje van verstandhouding in de richting van zijn vriend.

Een uurtje later waren ze beiden op

weg naar St. Mary and Albans bij Bromley.

Toen Raffles en Brand er aankwamen was de kerk nog gesloten, zodat ze tijd hadden, de omgeving eerst goed te verkennen.

Hoofdstuk VIII

HET HUWELIJK, DAT GEEN HUWELIJK WAS

Toen Raffles en Brand van hun inspectietocht terugkwamen, kwam juist de koster aan, om de kerkdeuren open te zetten en zij maakten van de gelegenheid gebruik om de kerk van binnen te inspecteren.

Zoals hun spoedig bleek, was het inwendig een eenvoudig gebouwtje, zonder versiering of bijzondere kentekenen, zodat Raffles er al gauw toe overging om de koster over het aanstaande huwelijk te ondervragen.

De koster wist alleen te vertellen, dat het huwelijk over een half uurtje zou plaats vinden en dat de broeder van de bruid, die geestelijke was, het zou inzegenen.

Als naar gewoonte zouden de rijtuigen, in dit geval de automobielen, voor de hoofdingang van de kerk voorrijden, behalve de auto van de geestelijke en die van het bruidspaar, daar dezen aan de pastorie zouden afstappen, met het oog op de handtekeningen in het register van de Parish.

Raffles dankte de man voor zijn inlichtingen.

Toen zij weer op straat stonden, zei Brand:

— Onze goede koster wist ook niet veel te vertellen, hé Edward? Je had zeker gedacht iets bijzonders te horen, is het niet?

— Dat had ik niet, Charles, zei Raffles met een glimlach, maar zoals gewoonlijk, als je het niet denkt, hoor je wel iets buitengewoons.

— Wat buitengewoons? vroeg Brand met verwondering in zijn stem.

— Ja, hernam Raffles, zo op het eerste oog lijkt het ook niet veel bizon-

ders, maar ik vind het heel prettig, dat ik weet, dat het bruidspaar niet gelijk met de familieleden in het voorportaal van de kerk uitstapt en dat zij naar de pastorie gaan. Daardoor ben ik in staat buiten te blijven, om te zien of ze de pastorie wel ingaan, want ik kan maar niet geloven, dat zij inderdaad zullen trouwen.

— Wat denk je dan? vroeg Brand, die er niets van scheen te begrijpen.

— Wel, antwoordde Raffles, ik heb dit idee gekregen: die valse hertog van Norfolk is helemaal niet van plan met Lady Wydemour te trouwen, want anders had hij de poging om de diamanten te stelen, niet gedaan. En nu denk ik, dat hij er iets op bedacht heeft, dat zijn huwelijk met haar overbodig maakt. Ha, daar komen, geloof ik, de auto's al aan.

Inderdaad verscheen om de hoek van de tegenoverliggende straat een file auto's, die recht op het kerkje toreed.

In de eerste auto zat een heer, die, naar zijn kleding te oordelen, een geestelijke was; in de tweede zaten bruidegom en bruid en het was moeilijk te zeggen, wie van de twee het bleekst zag.

Verder volgden nog drie auto's, waarin de verwanten van het bruidspaar zaten.

Zoals de koster had gezegd, gebeurde het ook. De eerste twee auto's reden door tot voor de deur der pastorie, waar de koster gereed stond om de binnentredenden te ontvangen, terwijl de volggende auto's voor de kerkdeur stilhielden.

Daar de pastorie terzijde van de kerk was gelegen, konden de familieleden, die voor de kerk uitstapten, de andere auto's

niet zien. Was dat wèl het geval geweest, dan hadden zij tot hun verwondering gemerkt, dat, nadat uit de eerste auto de geestelijke was gestapt en in huis was gegaan, de tweede auto, in plaats van stil te houden, er vliegensvlug vandoor ging.

Dat had hen stellig zeer verwonderd, maar wat hen nog meer verbaasd zou hebben, was het feit, dat achterop die auto plotseling twee als heer geklede mannen sprongen, om als een paar straatjongens de rit mee te maken.

Maar zij zagen van dit alles niets en traden de kerk binnen, om te wachten op de plechtigheid, die niet zou plaats vinden. Toen het hun te lang duurde en zij navraag gingen doen, hoorden zij, dat de auto van het bruidspaar verdwenen was, maar het was toen natuurlijk al te laat, om met succes een onderzoek in te stellen.

De twee als heer geklede personen, waren natuurlijk niemand anders dan Raffles en Brand, die op die wijze de rit ongezien meemaakten.

Eensklaps zwenkte de auto een half cirkelvormig plein op, Crescent Road geheten en nu zag Raffles, hoe voor een der ramen van een huis, zowat in het midden van het plein, een man stond te kijken.

Raffles viel iets aan die persoon op; hij keek wat scherper en ja, hij zag, dat het Finley was, die zijn medeplichtige naar alle waarschijnlijkheid opwachtte.

Raffles sprong van de auto af, welk voorbeeld onmiddellijk door Brand werd gevolgd, zodat de wagen voor het huis kon stilhouden, zonder dat het de aandacht van Finley had getrokken.

Raffles en Brand gedroegen zich nu zo, dat het de indruk moest wekken, dat zij twee wandelaars waren, die toevallig deze buurt uitkwamen en hielden zich, alsof zij niet het minste belang stelden in de personen, die uit de auto stegen.

Intussen gaven zij hun ogen goed de kost en Raffles en Brand zagen duidelijk, dat het portier van de auto pas opengedaan werd, nadat de huisdeur geopend was.

Een huisknecht met gladgeschoren gezicht en een paar spierwitte bakkebaardjes, gekleed in een zwarte pantalon en een rood gestreept jasje, boog, toen de hertog van Norfolk en zijn bruid binnentraden. Het was echter duidelijk te zien, dat Lady Wydemour tegen haar zin hierheen was gebracht en dat zij slechts gevolg gaf aan de uitnodigende beweging van haar aanstaande man, omdat zij waarschijnlijk begreep, dat tegenstand nutteloos zou zijn.

Toen de buitendeur achter hen dichtgevallen was, ging Raffles een portiek binnen van een huis ernaast en voegde Brand fluisterend toe:

— Charles, loop jij als de maan naar de politie!

— Ga je dan de politie in deze zaak mengen? vroeg Brand met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

— Waarom zou ik niet? luidde de wedervraag van Raffles. Er is volstrekt niets tegen om dat te doen, want je begrijpt zeker wel, dat ik zal zorgen buiten schot te blijven; maar die twee mooie heren moeten ingerekend worden. Maar laten we er niet te lang over praten, want het is zaak, dat ik zo gauw mogelijk binnen ben.

— Wat? Ga je daarbinnen? riep Brand verschrikt uit. Dat is gevaarlijk, Edward.

— Ja, ja, natuurlijk, zonder gevaar is het niet, maar zank daar nu niet over en ga zo gauw mogelijk de politie roepen.

Brand wilde al weggaan, maar Raffles hield hem nog even tegen.

— Hallo, Charles, wat ik zeggen wil: Zorg er vooral voor, dat je een of twee agenten krijgt in uniform, als het kan zelfs een inspecteur, want de zaak is belangrijk genoeg — en nader dan van de tuinzijde aan de achterkant. Dat kan best, want aan de achterzijde grenst deze straat aan een ander plein. Je moet vooral zo aan komen lopen, dat de bewoners jullie goed kunnen zien komen.

Raffles duwde Brand weg en deze begaf zich zo vlug mogelijk, zonder daarbij veel vertoon te maken, naar het naaste politiepouhuis.

Toen Brand de hoek om was, belde Raffles aan en wachtte, tot de deur zou worden geopend. Daar ging enige tijd mee heen en Raffles dacht er juist over om te trachten op een andere wijze binnen te komen, daar hij veronderstelde, dat de mensen daarbinnen, vanwege hun slecht geweten, wel eens bevel hadden kunnen geven, onder geen enkele voorwaarde de deur te openen.

Maar juist toen Raffles dat dacht, hoorde zijn scherp oor binnen in de gang naderende voetstappen en zette hij zich schrap.

Nauwelijks hoorde Raffles, hoe van binnen het slot van de deur werd omgedraaid, of, zonder degene, die achter de deur stond, de tijd te geven die te openen, viel hij er met zijn volle zwaarte tegen, zodat de deur openvloog en de oude huisknecht met zijn witte bakkebaardjes achteruit stooft.

Voor de man nog bekomen was van de schrik, lag hij al op de grond en duwde Raffles hem een zakdoek in de mond. Daarna bond hij de man zijn armen op de rug en tegelijk aan de poot van een vleugelpiano, die hij in het voorvertrek vond staan.

— Ziezo, zei Raffles tot de man, het spijt me, dat ik je een beetje hardhandig heb moeten behandelen met het oog op je haren, maar het kan best zijn, dat je bij dat stelletje boeven, dat boven zit, behoort en in dat geval heb je nu vast een gedeelte van je verdiende loon.

Terwijl hij dit fluisterend zei, trok hij zijn jas en vest uit, ontdeed de knecht van diezelfde kleren en trok ze aan. Voor de spiegel had hij zijn haar en wenkbrauwen in de tijd van een ommezien wit gemaakt en plakte hij zich een paar witte bakkebaardjes naast de oren.

Toen hij dit gedaan had, was hij in niets meer te onderscheiden van de man, die op de grond zat en met een paar verbaasde ogen had toegekeken naar deze gedaanteverwisseling.

Raffles deed nu de deur open en ging naar boven. Uit een der kamers hoorde hij stemmen komen. Zonder zich een ogenblik te bedenken, boog hij het hoofd

en legde zijn oor tegen de reet van de deur.

— En voor de laatste maal vraag ik je of ge toestemming wilt geven, hoorde hij een stem zeggen. Het was, voor zover hij naar de klank kon nagaan, de stem van de pseudo-hertog.

— Nooit! klonk daarop een damesstem. Denkt gij beiden mij te kunnen bedriegen? Ik weet nu waar mijn bruidegom zich bevindt, omdat ge zo dom geweest zijt, dat aan Finley te vertellen terwijl ik er bij was...

Op dat ogenblik klonk een gil en hoorde Raffles een doffe slag.

Daar de vrouwenstem tegelijkertijd zweeg, begreep hij, dat daarbinnen een vrouw werd aangerand en zonder zich te bedenken en zonder aan te kloppen rukte hij de deur open en ging het vertrek binnen.

Daar de deur vlak tegenover de vensters was gelegen, viel zijn oog, nog voor hij zag wat er in het vertrek voorviel, op Brand, die met twee agenten naderde.

— Vlucht! riep hij uit, vlucht! We zijn verraden! Daar is de politie.

Terwijl hij dit riep, wees hij met bevende voorvinger naar de straat en de twee mannen, die op de grond lagen te worstelen met een bijna bewusteloze vrouw, sprongen onwillekeurig op en keken naar buiten.

Het liet geen twijfel; daar was de politie.

Zonder zich lang te bedenken of zich verder om Lady Wydemour te bekommeren, renden zij als gekken de deur uit.

— Jack! riep de pseudo-hertog uit, zorg jij voor de diamanten! Ze liggen in de salonkast rechts! Breng ze naar Camden Town 16. Jou zal de politie niet zo gauw verdenken, wijs ze hier en daar de weg en poets dan de plaat zo vlug je kunt.

Er werd nog wat nageroepen, maar dat hoorde Raffles al niet meer, want hij had zich over de half bezwijmde Lady Wydemour gebogen en tilde haar op een stoel.

Dankbaar, maar toch een weinig ang-

stig, sloeg zij de ogen naar haar bevrijder op.

— Ik dacht, dat gij ook in het complot waart, zei zij met zwakke stem.

Maar nu rukte Raffles met één beweging zijn witte bakkebaardjes van zijn wangen en zorgde er voor dat zijn wangen en zijn haar weldra weer hun gewone kleur terug hadden.

— De echte Jack zit beneden op de grond met een prop in zijn mond en met zijn handen vastgebonden aan de piano mylady, zei Raffles hoffelijk. Mag ik me even voorstellen, mijn naam is Lord William Aberdeen. Het toeval wilde, dat ik van dit zaakje de lucht heb gekregen, zodat ik u nog bijtijds uit de handen van die mooie heren heb kunnen redden.

— O, ik dank u zeer mylord, zei zij, terwijl zij haar mooie ogen naar hem opsloeg, maar zoudt u mij niet kunnen zeggen, wat er eigenlijk is gebeurd, want ik weet inderdaad niet, wat ik van dit alles moet denken. Gelukkig, dat ik weet, althans reden heb te vermoeden, waar men mijn bruidegom verborgen heeft, onmiddellijk nadat zij hem van de boot hebben afgehaald.

Het is hetzelfde adres wat ze u zoeven nariepen: Camden Town 16.

— Dank u, mylady, zei Raffles bedaard, dat komt dan in orde! Daar komt juist een vriend van mij aan met twee politiemannen. Misschien hebben zij de heren nog kunnen vangen.

Maar toen Brand met de beide agenten op het toneel verscheen, moesten zij toegeven, dat de heren hun te slim af waren geweest en verdwenen waren. Waarschijnlijk door een zijuitgang.

Raffles vertelde de agenten nu, dat hij bekend was met de verblijfplaats der heren en dat hij er wel voor zou zorgen, dat het gehele stel werd ingerekend. Men kon het wel aan hem overlaten.

De agenten, die een mooi geval roken, stelden Raffles, die zij als Lord Aberdeen aanspraken, daar hij zich zo aan hen had voorgesteld, voor, om met hem mede te gaan, daar hun hulp wel eens nodig zou kunnen zijn, maar daar wilde Raffles niet van weten. Hij zou hun er

direct van in kennis stellen, als hij het pad geëffend had.

Nadat de mannen verdwenen waren, begaven Raffles en Brand zich vlug naar beneden en onderwierpen de oude knecht aan een langdurig verhoor. De man, die van schrik en angst bereid werd gevonden op alle vragen te antwoorden, deed nu een uitvoerig verhaal van een complot, dat gesmeed was met het doel, niet alleen de diamanten van de hertog te stelen, maar ook diens roerende en onroerende goederen. Zij waren daarvan op de gedachte gekomen doordat noch Lady Wydemour, noch de Hertog van Norfolk de laatste jaren in Engeland hadden vertoefd. Hun wederzijdse familieleden hadden hen beiden in geen jaren gezien en daardoor waren zij van plan geweest om twee personen, die een weinig op de hertog en zijn bruid geleken, voor hen te doen doorgaan. Om op alle mogelijkheden voorbereid te zijn, had de pseudo-hertog nog een poging aangewend om de diamanten tijdens de tentoonstelling te stelen, wat hem niet gelukt was (zoals wij gezien hebben) en verder was toen de komedie van het huwelijk op touw gezet.

De oude knecht, die zelf geen werkzaam aandeel in de affaire had gehad, maar alleen had gediend om ondergeschikte diensten te bewijzen, waarvoor hij nog zelfs geen beloning had ontvangen, kwam er met een uitbrander van Raffles af, terwijl hij moest beloven zich voortaan buiten dergelijke zwendelzaken te houden.

De oude man beloofde het met tranen in de ogen en verklaarde zich bereid de heren bij hun verdere pogingen, om de bende te vangen, te helpen.

Raffles vermomde zich nogmaals als een oude knecht, daar hij de bende in hun roofoest wilde opzoeken.

Voor hij wegging echter, stelde hij een onderzoek in naar de kostbare familiejuwelen van de Hertog van Norfolk, die hij werkelijk in de aangewezen kast vond.

Nu stuurde Raffles Brand uit om een taxi te halen, waarin zij met Lady Wydemour naar haar hotel reden.

Vervolgens nam Raffles de collectie

valse diamanten. Daarna begaf hij zich naar Camden Town 16.

Het huis, waar de bende haar hoofdkwartier had opgeslagen, was een tamelijk groot gebouw en scheen zeer geschikt om als roofoord te dienen.

Raffles sprak nu met Brand en de oude Jack, die hem vergezelden af, dat hij alleen naar binnen zou gaan.

Hij zou dan het allereerst naar Finley en de pseudo-hertog, die, zoals Jack hem vertelde, Crookes heette, vragen, hun de diamanten overhandigen en vervolgens naar de echte Hertog van Norfolk gaan, die, zoals Jack meende te weten, in een der kelders opgesloten was.

Alles ging zoals Raffles verwacht had. Men maakte niet de minste bezwaren om hem binnen te laten.

Hij gaf de wens te kennen, wat te mogen rusten, daar zijn zenuwen nog al aangedaan waren.

Zodra hij buiten de deur was, snelde Raffles op de punten van zijn voeten niet naar boven, maar de trappen af, naar beneden.

De eerste, die hij daar ontmoette, was de kerel die getracht had in de tentoonstellingszaal de diamanten te stelen. Zonder zich een ogenblik te bedenken, gaf hij de man zo'n hevige vuistslag tegen zijn hoofd, dat hij zonder ook maar één klap te geven, als een zak zout in elkaar zakte.

Raffles bond hem stevig en doorzocht toen zijn zakken.

Er kwamen verschillende sleutels uit te voorschijn, die hij medenam op zijn verdere onderzoekingsstocht.

Weldra kwam hij voor een grote, met ijzer beslagen deur, die hij met behulp van een der grootste sleutels gemakkelijk kon openmaken. Hij kwam nu in een soort portaal. Hij droeg nu de man, die hij zoëven had neergeslagen, hierheen en deed de ijzeren deur achter zich op slot. Nu kon hij rustig verder gaan.

Het eerste wat hij daarna deed was zoeken naar een of andere uitgang om, indien nodig, onmiddellijk te kunnen vluchten. Het enige, dat hij vond, was een tuimelraampje, maar waar dat uitkwam, kon hij niet direct vaststellen. Hij bekommerde er zich niet verder om

en ging door met zijn onderzoek.

De volgende deur, die hij met een der andere sleutels openmaakte, gaf toegang tot een kleine bergruimte, waarin allerlei zakken lagen opgestapeld. Hij bukte zich en keek wat de inhoud was. Het waren allerlei kostbare zijden stoffen, pelswaren en dergelijke zaken, waarschijnlijk van diefstal afkomstig. Hij betrad een volgend vertrek. Ook daar lagen dozen en zakken. Ook nu onderzocht hij de inhoud. Maar toen klom zijn verbazing tot een fabelachtige hoogte. Alle zakken bevatten voorwerpen van hoge waarde. Er waren veel étui's met zilverwerk. Verder étui's met ringen, armbanden, horloges, halssnoeren, alle bezet met de fraaiste diamanten en parels.

Raffles floot zachtjes tussen de tanden. Ongetwijfeld was hij hier een internationale bende op het spoor met wijd en zijd vertakkingen.

Hij verdiepte zich voorlopig niet verder in dit vraagstuk, want het was er hem om te doen de Hertog van Norfolk te vinden.

Hij kwam zodoende nog in meerdere afdelingen van dit uitgestrekte kelderterrein, tot hij eindelijk bij een deur kwam, waarin een luikje was aangebracht.

Hij deed dit open en nu zag hij met schrik, dat zich in die ruimte een mens bevond, die op een armzalige legerstede zat. De kleren van de ongelukkige hingen hem als een zoutzak om het lijf. Een vier of vijf dagen oude baard maakte zijn gelaat verre van aantrekkelijk.

Raffles lette daar echter niet op en trachtte met een der sleutels de deur van deze gevangenis te openen. Werkelijk slaagde hij daarin en ging binnen.

De gevangene kromp ineen van schrik. Hij dacht ongetwijfeld, dat een zijner cipiers naderde en hem op de gewone ruwe, onmenselijke wijze zou behandelen. Maar Raffles stelde hem spoedig gerust, zei hem, dat hij gekomen was om hem te bevrijden, hetgeen hij ook werkelijk deed door zijn boeien, waarmede hij, aan de muur was geklonken, door te vijlen.

Hoe handig Raffles ook in die dingen

was, kostte hem dit toch enige tijd, maar eindelijk vielen de stalen kluisters van zijn polsen en de gevangene wierp zich op de knieën om zijn redder te danken.

Raffles wilde hier niets van horen, vroeg hem alleen of hij werkelijk de hertog van Norfolk was, daar hij in de vermagerde, onverzorgde man de aristocraat, die hij zich van vroeger flauw herinnerde, niet herkende.

Het antwoord luidde bevestigend.

Nu moest Raffles plannen beramen om met zijn bevrijde gevangene het huis uit te komen.

Enige vertrekken doorlopend, kwam hij weer terug in de ruimte, waar het tuimelraam was en nu wilde hij even onderzoeken waar dat raam op uitkwam. Tegen de ijzeren tralies opspringend, klemde hij zich daaraan vast, trok zich op en keek naar buiten. Tot zijn verwondering zag hij, dat het op de openbare weg uitkwam. Hij zag aan de overzijde zijn vriend Brand in een portiek staan met iemand bij zich.

Raffles kon echter niet zien wie dat was, maar meende dat het Jack niet was, daar hij diens enigszins gebogen gestalte wel zou hebben herkend.

Hij wilde Brand juist het fluitsignaal geven, toen een half gesmoorde uitroep van de bevrijde gevangene hem deed omzien.

Hij schrok even, want in de deuropening stond Crookes met de man, die hij zoëven door een vuistslag onschadelijk had gemaakt.

Zonder zich maar even te bedenken, liet hij een snerpend gefluit horen, dat door de kelderwanden werd weerkaatst en ongetwijfeld ook ver buiten op straat hoorbaar zou zijn. Hij kreeg echter geen gelegenheid zich daarvan te vergewissen, want hij had nu al zijn aandacht nodig voor hetgeen er in de kelder ging gebeuren.

Crookes was als een razende op hem afgevlogen, maar Raffles had hem geen tijd gelaten iets te doen, want als een tijger sprong hij, de ijzeren tralies loslatend, naar beneden, precies boven op het lichaam van de bandiet, die door de schok zijn evenwicht verloor en, met Raffles aan zijn lichaam geklemd, over

de grond rolde.

De bevrijde gevangene was intussen slaags geraakt met de andere bandiet en het was wel te voorzien, dat deze het van de uitgeputte graaf zou winnen.

Raffles begreep dit direct en spande al zijn krachten in tot hij zijn tegenstander overmeesterde.

Intussen had het fluitje van Raffles zijn werk gedaan. Brand had het gehoord en was met zijn metgezel toegesneld. Zij hadden zeer duidelijk gehoord, dat het uit lager gelegen regionen kwam en instinctmatig had Brand zich voor het tuimelraampje gebogen om te kunnen zien wat daar achter voorviel.

Daar het echter zeer moeilijk is, vanuit helder daglicht in een donkerder ruimte te kijken, zag hij het eerste ogenblik niets, zodat hij zijn plaats afstond aan zijn metgezel.

Op dat ogenblik was Raffles er juist in geslaagd zijn tegenstander een hand om de nek te slaan en kon hij even omhoog kijken.

Hij keek pal in het gelaat van zijn chauffeur Henderson.

Toen Raffles ontdekte, wie daar zo dicht in zijn nabijheid was, voelde hij zijn krachten toenemen. Hij liet zijn vuist met volle kracht op het hoofd van Crookes neerkomen.

Deze, gewond en door pijn genoodzaakt om los te laten, begon te kermen en te jammeren, hetgeen tot resultaat had, dat de andere bandiet, die met de Hertog van Norfolk aan het worstelen was, begreep dat hij hem te hulp moest komen.

Een ogenblik later rolde het drietal als een onontwarbaar kluwen over de cementen vloer van de kelder.

Henderson, die een kreet van zijn meester gehoord had, behoefde geen verdere aansporing, om al zijn krachten in te spannen. Met zijn geweldige vuisten greep hij de ijzeren tralies, die voor het tuimelraampje waren aangebracht en trok en rukte er met alle inspanning aan.

Brand, die geen woord uit Henderson kon krijgen, wachtte niet langer, maar vloog naar de huisdeur en belde aan. Men deed hem natuurlijk niet open. On-

getwijfeld had men daarbinnen het fluitje van Raffles ook gehoord en begrepen, dat er onraad was. Het resultaat daarvan was, dat Crookes naar beneden was gegaan, de man had ontdekt, die door Raffles bewusteloos was geslagen en hem bevrijd had. Maar ook de andere aanwezigen in het huis waren nu naar beneden gesneld.

Terwijl Raffles alle krachten inspande om zijn twee tegenstanders de baas te worden, kwamen plotseling nog twee mannen het keldervertrek binnen. Een van hen was Finley, die op het geraas was toegelopen en nu zijn aandeel in de strijd ging nemen.

Raffles zag, dat het verkeerd zou aflopen, als niet spoedig hulp opdaagde, want terwijl een der kerels de Hertog van Norfolk, die wegens zijn zwakte niet veel in te brengen had, in bedwang hield haalde Finley een revolver uit zijn zak.

Maar terwijl de nood het hoogst was, kwam redding opdagen.

Plotseling klonk een luid glasgerinkel en onwillekeurig richtte Finley de blik in de richting, vanwaar dat geluid kwam. Op dit ogenblik slaagde Henderson er in een der spijlen los te wringen. Toen sloeg hij met de ene staaf de ruit in en liet zich, zonder zich te bedenken, naar beneden glijden. Met een plof stond hij in eens voor de strijdenden. Hij zag onmiddellijk vanwaar het meeste gevaar dreigde en sloeg met zijn ijzeren staaf naar Finley, die juist zijn revolver op hem richtte. Het wapen viel met een dof geluid op de grond.

Henderson, die het land had aan ieder soort wapen, gebruikte liever zijn onnoemlijk sterke vuisten. Hij greep zonder complimenten Finley om zijn middel, hief hem zo hoog op als de lage zoldering toeliet en smet hem, tegen de cementen wand van het vertrek.

Met een doffe smak kwam dat heerschap op de onzachte bodem neer en bleef met gesloten ogen liggen.

— Da's nummer één, mompelde Henderson tussen zijn tanden. Wie volgt?

Hij vloog op de kerel af, die met de zich nog zwak verwerende Hertog van Norfolk worstelde. Maar nu zag hij hoe zijn meester bijna was overweldigd en

met een kreet als van een gewond dier snelde hij op het drietal, dat daar lag te worstelen, af en greep Crookes, die boven lag, vast.

Alsof de reus een soort stoomkraan was, die de zwaarste lasten tilt, zo tilde hij de schurk van de grond, rammelde hem door elkaar, en wierp hem daarna, als een bananenschil, boven op Finley.

Op dat ogenblik kwam Brand binnen. Hij was er in geslaagd boven een ruit te verbrijzelen, en had zich op goed geluk naar beneden begeven.

— Och, mijnheer Brand, wees zo goed en houd dat stelletje daar even in bedwang, riep Henderson, alsof hij hem vroeg even zijn hoed vast te houden, dan zal ik nog even met deze meneer afrekenen...

Maar dat was al niet meer nodig, want Raffles, die wel een weinig gekneusd en geschramd was, maar overigens geen letsel had opgelopen, kon zich nu gemakkelijk uit de greep van zijn aanvaller bevrijden en de man beet pakken.

— Hier, James, neem even over, dan zal ik hier een beetje orde scheppen, klonk de stem van Raffles, die zo rustig was, alsof hij voor zijn genoeg een robbertje geworsteld had.

Nog even moest ingegrepen worden om de man, die de hertog van Norfolk had bedreigd en die vluchten wilde, nu hij zag dat alles verloren was, terug te houden, maar daarna was ook de rust en de kalmte volkomen weergekeerd.

— Het hele stel binden! riep Raffles uit. James en Brand willen zich daarmee wel belasten, niet waar? We zullen een beetje voort moeten maken. Wie weet hoe groot de bende is en als er straks een paar komen aanzetten, die nergens van af weten, moeten wij ze ook zien in te pikken.

Een half uur later was alles afgelopen. Het viertal bandieten zat netjes aan handen en voeten gebonden, op een rijtje in de achterkamer van het huis op hun vonnis te wachten.

Toen Raffles vóór hen verscheen, had hij een pleister op zijn oog, want hij had een geduchte vuistslag ontvangen, waardoor een wonde was ontstaan, die nogal bloedde. Overigens was hij volmaakt in-

tact en had hij zijn vermomming afgelegd.

— Luister eens heren, zo begon hij zijn redevoering, ik ken niet van plan m'n handen aan jullie nog verder vuil te maken. Bovendien heeft een van jullie en misschien wel de andere ook, een moord op zijn geweten. Ik wil daarover geen oordeel vellen. Dat is voor de justitie weggelegd. De politie is verwittigd en die komt jullie straks met een *équipe* halen. Adieu.

Raffles vertrok met een taxi, die Brand besteld had, in gezelschap van de hertog van Norfolk, Brand en Henderson. Nauwelijks waren zij weg of de politieauto naderde, en de politiemannen stonden wel een weinig perplex over het toneel, dat zij in een der achterkamers van het huis te zien kregen. Ook over de buit, die zij in de kelders vonden opgeslagen, stonden zij verstomd. Zij herkenden goederen van wel dertig inbraken afkomstig.

— Dat is weer echt wat voor Raffles, fluisterde inspecteur Baxter zijn collega Marholm toe, van die vent kan ik geen hoogte krijgen. Het ene ogenblik is hij onze medewerker en helper en doorgaans op verbazend originele wijze. En nooit gaat hij met de eer strijken. Hij brengt ons op de hoogte en wij kunnen het laten voorkomen, alsof dat alles ons werk is. Een zeldzame kerel die Raffles.

* * *

Hetzelfde dachten ook Lady Wydemour en de Hertog van Norfolk. Alleen

gebruikten zij de naam Raffles niet, want hun redder had zich voorgesteld als Lord Aberdeen, en hun uitspraak berustte ook op het feit, dat toen zij de Lord gevraagd hadden welke tegen dienst zij hem konden bewijzen voor de hun verleende hulp, hij hun geantwoord had, dat naar zijn mening bankbiljetten zulke goede hechtpleisters waren, waarmee hij hun te kennen wilde geven, dat hij een gift in geld niet zou afslaan.

— Waarom deed je dat eigenlijk, vroeg Brand de volgende dag aan zijn vriend.

— Hierom, *amice*, zei Raffles, terwijl hij een exemplaar van de Times open sloeg en hem op een bericht wees, waarin werd medegedeeld, dat Lord William Aberdeen een som van twintig duizend pond sterling had geschonken aan het Tehuis voor daklozen.

— Natuurlijk lezen Lady Wydemour en de Hertog van Norfolk dit berichtje ook, zei Raffles, en ik hoop, dat zij daardoor inzien, dat ook van hen wordt verwacht, dat zij nu en dan hun arme medemens wat van hun rijkdom zullen afstaan, zoals ik de gehele som, die zij mij gaven voor de hun bewezen diensten, aan de armen heb afgestaan. Zij zullen zich herinneren, dat zij, zonder mij enige honderdduizende ponden armer zouden geweest zijn, om van de andere ellende te zwijgen en dat zal voor hen een aansporing zijn om het voorbeeld, dat ik hun hiermede heb willen geven, na te volgen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE VERZONKEN STAD

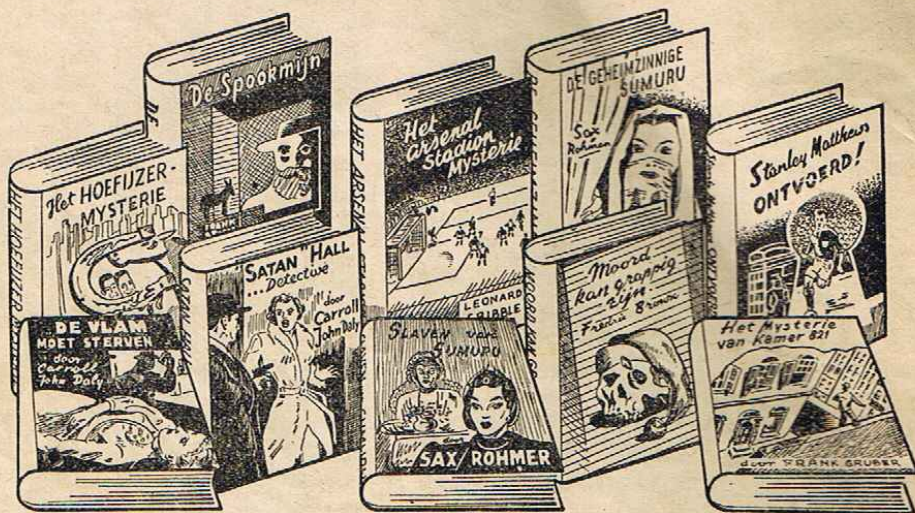
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266